1

ปราณธรในวัยสามสิบเก้า หล่อเหลา สูงใหญ่ สมาร์ต เป็นซีอีโอของบริษัทในเครือไมเนอร์ซึ่งเป็นธุรกิจของครอบครัว ไมเนอร์มีธุรกิจหลากหลาย ทั้งโรงแรม ภัตตาคาร อาหาร และเครื่องดื่ม เขาเป็นผู้ชายเจ้าชู้ หวงชีวิตโสด ด้วยเหตุที่เพียบพร้อมด้วยรูปสมบัติทรัพย์สมบัติ และสติปัญญา จึงขึ้นทำเนียบหนุ่มไฮโซที่ชวนหลงใหลในลำดับต้นๆ ของเมืองไทย

ในชีวิตไม่เคยขาดแคลนผู้หญิง มีสาวๆ ดาหน้ามาให้เลือกมากมายและเขาไม่เคยปฏิเสธ ยกเว้นเด็กสาววัยกระเตาะหรือสาวน้อยบริสุทธิ์ที่เขาพยายามเลี่ยง ไม่แตะต้อง ไม่ใช่เพราะเป็นคนดีมีศีลธรรมอะไร แค่ไม่อยากเสี่ยงคุกเสี่ยงตะราง

ปราณธรได้ชื่อว่าเป็นเสือผู้หญิง เรื่องบนเตียงขึ้นชื่อลือชาในหมู่สาวๆ จนได้ฉายาว่านักรักตัวยง ชายหนุ่มกำลังยืนเอามือไขว้หลัง มองผ่านผนังที่กรุด้วยกระจกไปยังการจราจรขวักไขว่เบื้องล่าง สมองคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อยขณะรอแขกรายล่าสุด

เสียงเคาะประตูดังขึ้น เขาหันมาเผชิญหน้า แล้วต้องประหลาดใจเมื่อพบว่าแขกรายล่าสุดเยาว์วัยและสวยมากๆ อย่างที่เลขานุการว่า เธอมาในชุดเดรสสั้นสีเหลืองน่ารัก มีกระเป๋าสะพายข้าง สวม

รองเท้าผ้าใบ เหนือศีรษะมัดมวยจุกเดียว

"นั่งสิ เลขาฯ บอกว่าเธออยากพบฉัน" ปราณธรผายมือเชิญ

เธอยกมือไหว้อย่างนอบน้อม ก่อนทรุดตัวนั่งหน้าโต๊ะทำงาน ในจังหวะเดียวกับที่เขากลับมานั่ง

"คุณจำหนูได้ไหมคะ" เธอเริ่มต้นบทสนทนา

เขาต้องทวนความทรงจำจึงพยักหน้า "จำได้ เธอโตขึ้นมากทีเดียว"

สามปีก่อนลลิษามาหาเขาที่บริษัทนี้ในชุดนักเรียนชั้น ม.3 เธอตัวเล็กบอบบางจนแทบปลิวลม แต่วันนี้สูงโปร่ง มีเนื้อมีหนังมากขึ้น ตอนนั้นลลิษามาแนะนำตัวว่าเป็นลูกสาวของลักษณา พร้อมกับยื่นเอกสารหลักฐานสูติบัตร จากนั้นเอ่ยขอยืมเงินเขาเพื่อไปรักษาลักษณาซึ่งป่วยเป็นมะเร็ง

ลักษณาเป็นคนรักเก่าเขาสมัยเรียนปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยชื่อดัง เขาตั้งความหวังกับลักษณาว่าจะเป็นภรรยาและว่าที่แม่ของลูก แต่แล้วจู่ๆ เธอก็หายไปจากชีวิตเขาและออกจากมหาวิทยาลัยไปโดยไม่บอกไม่กล่าว เธอตัดขาดกับเขาทุกทาง เขาตามไปที่บ้าน ก็ไม่ได้รับความกระจ่างใดๆ จากพ่อแม่เธอ มารู้เหตุผลที่เธอจากไปก็ตอนที่ลลิษาโผล่มาที่นี่ในครั้งนั้น ถึงได้รู้ว่าลักษณาหนีไปแต่งงานกับผู้ชายแก่คราวพ่อเพื่อชดใช้หนี้แทนครอบครัว

เขาไม่รู้ว่าชีวิตใครจะน้ำเน่ากว่ากัน ระหว่างคนหนึ่งหนีไปแต่งงานกับชายแก่อายุคราวพ่อ กับอีกคนหนีไปหลบเลียแผลใจถึงอเมริกาและไม่กลับมาอีกเลยตลอดสิบสามปีต่อมา และถ้าห้าปีก่อนพ่อไม่ทั้งขู่ทั้งปลอบและเคี่ยวเข็ญให้เขากลับมาเมืองไทยเพื่อรับช่วงกิจการต่อ เขาก็คงยังไม่กลับมา ซึ่งตอนนั้นเขาเพิ่งจบปริญญาโทใบที่สอง

สามปีก่อนเขาแกล้งแหย่ไปว่าเงินสี่ล้านไม่ใช่น้อยๆ ทำไมถึงคิด

ว่าเขากล้าให้ เธอตอบว่า ‘เพราะเขาเป็นแฟนเก่าของแม่ ยังไงก็ต้องช่วย’ ฟังแล้วอึ้งไปเหมือนกัน เพราะเท่ากับลลิษาไม่ตระหนักว่าคนเป็นแม่ทำเรื่องเลวร้ายอะไรกับเขาไว้บ้าง แต่ถึงกระนั้นสุดท้ายเขาก็ปฏิเสธเธอไม่ลง ที่สุดเขียนเช็คเงินสดให้เธอในจำนวนเงินที่เด็กสาวต้องการ

“ลักษณ์เป็นไงบ้าง” เขาถามต่อ

“แม่เสียแล้วค่ะ”

ปราณธรอึ้ง “เสียใจด้วย ศพอยู่วัดไหน ฉันจะไปเคารพศพ” ตอนรู้ข่าวลักษณาป่วย เขายังทำใจไม่ได้กับเรื่องราวในอดีต เลยไม่คิดไปเยี่ยมหรือขอเบอร์โทร. จากเด็กสาว มาวันนี้พอรู้ว่าลักษณาเสียชีวิตแล้ว จึงอดใจหายไม่ได้

“หนูเผาไปแล้วตั้งแต่วานซืน ครอบครัวเราไม่เหลือใคร มีแต่หนู หนูเลยจัดงานศพแค่สามวัน”

ปราณธรอึ้ง “ฉันเสียใจด้วย ว่าแต่เธอไม่เหลือใครอีกเลยหรือ คุณตาคุณยายหรือไม่ก็คุณปู่คุณย่า”

“ไม่ค่ะ” ลลิษาส่ายหน้า “ตายายเสียไปนานแล้วตั้งแต่หนูยังเล็กๆ ส่วนปู่ย่า แม่พ่อไม่เคยติดต่อ ทางนั้นรับไม่ได้กับการแต่งงานของพ่อแม่ ก็เลยตัดขาดกันตั้งแต่ตอนนั้น”

ปราณธรนึกเสียใจแทนเด็กสาว “แล้วเธออยู่ยังไงตัวคนเดียว” ถามด้วยความปากไวแล้วนึกอยากกัดลิ้นตัวเองเพราะไม่ใช่ธุระกงการของเขา เธอไม่ใช่ญาติใช่เชื้อ ทำไมเขาต้องไปสงสารด้วย ตรงกันข้ามแม่เธอทำให้เขาเจ็บช้ำน้ำใจมามาก ฉะนั้นเขาไม่ควรสงสารหรือเห็นใจ

“ไม่ใช่เรื่องแปลกนี่คะ มีใครอีกหลายคนในโลกนี้ที่ต้องอยู่ตัวคนเดียว หนูอยู่ได้ หนูวางแผนจะเรียนต่อ ป. ตรี จะขอทุนมหา’ลัยหรือไม่ก็กู้กองทุนรัฐ”

ปราณธรอึ้ง มองใบหน้าจิ้มลิ้มพริ้มเพราตรงหน้าซึ่งไม่ปรากฏรอยหวาดหวั่นให้เห็น ตรงข้ามมีแต่ความมุ่งมั่น ลลิษาเป็นเด็กสวยคม

แต่อ่อนหวาน เป็นส่วนผสมที่แปลกทั้งสวยคมอย่างหาตัวจับยาก แต่อ่อนหวานชวนมองไม่รู้เบื่อ เธอดูจะสวยและมีเสน่ห์กว่าลักษณาในวัยใกล้เคียงกัน ลลิษาสามารถเป็นดารานักแสดงหรือนางแบบพรีเซนเตอร์ได้สบายๆ เพราะสูงยาวเข่าดี

แต่เด็กสวยๆ มักใจแตก ถ้าเธอไม่เสียคนตั้งแต่เด็ก ชีวิตเธอน่าจะไปได้ดีเพราะดูเป็นคนมุ่งมั่นตั้งใจและกตัญญู

“เอาละ เอาเป็นว่าฉันรับรู้ และฉันขออวยพรให้เธอโชคดี ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ฉันขอตัว บ่ายนี้ฉันมีประชุม”

“หนูยังไม่ได้คุยธุระเลยค่ะ”

ปราณธรเลิกคิ้ว

“หนูมาหาคุณวันนี้ก็เพื่อมารักษาสัญญา หนูมาตามสัญญา” ลลิษาย้ำ

“สัญญาอะไร” ปราณธรขมวดคิ้ว

“สามปีก่อนหนูขอเงินจากคุณไปรักษาแม่สี่ล้านบาท ตอนนั้นคุณถามหนูว่าเงินไม่ใช่น้อยๆ หนูจะให้อะไรตอบแทนในเมื่อคุณเป็นนักธุรกิจ ไม่ใช่คนใจบุญที่คิดจะบริจาคเงินให้ใครฟรีๆ”

“ใช่ ฉันจำได้” ปราณธรตอบด้วยน้ำเสียงและสีหน้าราบเรียบ

“หนูบอกว่า หนูจะมอบตัวให้คุณเพื่อเป็นการตอบแทน” แววตาคนพูดไม่หวั่นไหวขัดกับใบหน้าที่ซีดเผือด

“แล้วฉันก็จำได้ว่า ตอนนั้นฉันตอบไปว่า ฉันไม่สนใจ เพราะเธอยังเด็กเกินไป”

“หนูก็เลยตอบไปว่าอีกสามปีหนูจะกลับมา หนูสัญญาว่าหนูจะกลับมาเมื่อหนูโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว และตอนนี้หนูก็โตแล้ว”

ปราณธรกวาดตามองทั่วเจ้าของวงหน้าเรียวรูปไข่จดขาเรียวยาวที่นั่งสงบเสงี่ยมอยู่หน้าโต๊ะกระจก ลลิษาเยาว์วัยทั้งรูปร่างและหน้าตา

"ตอนนี้เธอก็ยังเด็กอยู่ดี" เขาตอบด้วยเสียงราบเรียบ

"ไม่เด็กแล้ว หนูอายุสิบเจ็ด หนูจบ ม.6 แล้ว"

"ก็ยังไม่พ้นข้อหาพรากผู้เยาว์อยู่ดี ฉันยังไม่อยากติดคุก"

"อีกสองเดือนหนูก็จะสิบแปดแล้ว อีกอย่างหนูไม่เหลือญาติคนไหนอีกแล้ว หนูตัวคนเดียว เพราะงั้นไม่มีใครเอาผิดคุณได้หรอก"

"แต่เธอก็ยังเด็กเกินไปสำหรับฉันอยู่ดี วัยขนาดเธอเป็นลูกฉันได้ด้วยซ้ำ ฉันไม่มีรสนิยมขึ้นเตียงกับเด็กๆ โดยเฉพาะเด็กมัธยมด้วยแล้วไม่เคยอยู่ในความคิด"

"หนูบอกแล้ว หนูจบ ม.6 แล้ว อีกไม่กี่วันก็จะเข้ามหา'ลัย"

"รอให้จบมหา'ลัยก่อน แล้วค่อยมาว่ากัน"

"หนูบอกว่าหนูไม่ใช่เด็กๆ แล้วไง หนูโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว"

ปราณธรนิ่วหน้าเมื่อลลิษาแผดเสียงกลับมา "งั้นก็พิสูจน์สิ การพยายามเอาชนะด้วยการเถียงอย่างโง่ๆ เขาไม่เรียกว่าโตหรอกนะ ต้องคุยกันด้วยเหตุผลถึงจะเรียกว่าโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว เอาละ...กลับไปซะกลับไปเรียนหนังสือให้จบมหา'ลัย ส่วนเรื่องเงินค่ารักษาแม่เธอ ฉันยกให้ ถือซะว่าฉันทำบุญให้งานศพแม่เธอ ไม่ต้องใช้คืน"

"แต่หนูไม่อยากเป็นหนี้บุญคุณ หนูไม่อยากผิดคำพูดที่ให้ไว้กับคุณ แล้วหนูก็บอกแม่ก่อนตายไปแล้วว่าหนูจะมอบตัวเองให้คุณเพื่อตอบแทน"

"เธอไม่ได้ติดหนี้อะไรฉัน เพราะเงินนั่นฉันยกให้เธอตั้งแต่สามปีก่อน"

"ไม่ค่ะ สามปีก่อนหนูบอกคุณแล้ว หนูจะตอบแทนคุณด้วยตัวของหนูเอง วันนี้หนูพร้อมแล้วที่จะขึ้นเตียงกับคุณ"

ปราณธรอึ้ง เมื่อลลิษาไม่แค่พูด แต่ยังเดินตรงมาหา เขาผละห่างด้วยความตกใจ แต่เธอไม่ได้หยุดที่เขา เธอแทรกตัวขึ้นไปนั่งหมิ่นบนขอบโต๊ะ หัวเข่าแทบชนกับแผงอกเขาจนปราณธรต้องดัน

เก้าอี้ล้อลากออกห่าง ลลิษาถ่างขากว้างอย่างจงใจจนเห็นกางเกงในเนื้อบาง ปราณธรมองตามอย่างอดใจไม่อยู่ ขาเรียวยาวขาวนวลเนียนราวกับหยวกกล้วย ลลิษายกมือไขว้หลัง ได้ยินเสียงรูดซิปตามมา ถึงตอนนี้เขาเข้าใจแล้วว่าเด็กสาวจะทำอะไร

เขามองตามตาไม่กะพริบ ยังรู้สึกอึ้งๆ คาดไม่ถึง

เธอขยับหัวไหล่ แขนเสื้อร่วงมากองอยู่ที่เอว แววตาปราณธรเปลี่ยนจากความว่างเปล่าเป็นหิวกระหายด้วยดำฤษณาเมื่อเห็นบรา-เซียร์ลายลูกไม้ที่ประคองทรวงอกอวบอิ่มแทบไม่อยู่ เขาไม่ใช่พระอิฐพระปูน เป็นผู้ชายทั้งแท่ง แถมเรื่องอย่างว่าเขาไม่เคยขาดและขาดไม่ได้ด้วย ลลิษาซ่อนรูปกว่าที่เห็นภายนอก รูปร่างเธอดูผอมบางไม่ต่างจากเด็กมัธยม แต่ที่ไหนได้ หน้าเธออาจมัธยม แต่หน้าอกเธอใหญ่เกินตัวจนดูเหมือนบราเซียร์ปิดไม่มิด เนินอกโผล่กว่าครึ่งและคล้อยต่ำด้วยน้ำหนักที่หนักอึ้งอย่างน่าดูชม

แล้วลลิษาก็ทำให้เขาหายใจไม่ทั่วท้องมากกว่านั้นด้วยการเอื้อมมือไปข้างหลัง ปลดตะขอบราเซียร์ก่อนปล่อยให้สายบราเซียร์ไหลมาตามแขนแล้ววางมันลงบนโต๊ะราวกับสาวอะโกโก้ที่กำลังเปลื้องผ้า ปราณธรกวาดตามองอย่างเพลิดเพลินทั่วใบหน้างามแฉล้ม ก่อนเลื่อนสายตาอ้อยอิ่งอยู่ที่ทรวงอกอวบอูมขาวสล้าง

หน้าอกเด็กสาวกลมกลึงอวบอิ่มและเต่งตึง ยอดอกเป็นสีทับทิมซึ่งตอนนี้กำลังผลิขยายราวกับมีชีวิตจากเครื่องปรับอากาศที่เย็นฉ่ำ เธอมีหน้าอกสวย ดูจะสวยกว่าสาวทุกรายที่เขาเคยขึ้นเตียงมา อาจเพราะทุกอย่างลงตัว ทั้งรูปร่างหน้าตาและวัย แล้วลลิษาก็ทำให้เขาตกใจมากกว่านั้นเมื่อเธอถือวิสาสะฉวยมือเขาไปวางบนทรวงอกเปลือยข้างหนึ่ง

“เธอจะทำอะไร” ปราณธรถามอย่างตกใจปนดุ อยากดึงมือกลับ แต่ด้วยเหตุผลบางอย่างทำให้เขาสะกดใจไว้ เธอวางมือทาบบน

หลังมือเขา ยามนั้นเขาอยากรู้ว่าเธอต้องการอะไรและจะไปสิ้นสุดที่ไหน

"พิสูจน์ให้คุณเห็นว่าหนูโตแล้ว หนูใช้งานได้แล้ว"

ปราณธรอึ้ง เขายังจ้องเธอนิ่งๆ ราวกับถูกสะกด ยอมรับว่าลลิษามีรูปร่างยั่วกิเลส เขาลดสายตาลงต่ำมายังหน้าท้องแบนราบ เอวคอดกิ่วไร้ซึ่งส่วนเกินใดๆ ก่อนจะเงยหน้าสำรวจวงหน้าหวานเงียบๆ แววตาเด็กสาวมุ่งมั่นอย่างที่ดูออกว่าเป็นคนไม่ยอมคน ผมยาวสลวยรวบเป็นมวย คิ้วเรียวเป็นคันศรพาดเหนือดวงตาสีนิลรับกับจมูกโด่งปลายงอนและริมฝีปากกระจับได้รูป

ลลิษาสวยคมและอ่อนหวานแถมมีรูปร่างเซ็กซี่เร้าใจ เธอมีเซ็กซ์แอปพีลและความเยาว์วัยเป็นข้อได้เปรียบ แล้วเขาก็อึ้งมากกว่านั้นเมื่อจังหวะที่กำลังพินิจเพลินๆ เธอก็กดมือเขาให้บีบเคล้นยอดทรวงก่อนจะพาย้ายไปสำรวจอีกข้าง รู้สึกได้ถึงผิวที่นุ่มลื่นยังกับผ้าไหมและความนุ่มหยุ่นมือของทรวงอกที่เต่งตึงชูชัน ยอดอกแข็งเป็นไต

ลลิษาจับมือเขาลากต่ำผ่านเดรสที่กองอยู่ที่เอว แต่ไม่ได้หยุดอยู่แค่นั้น เธอลากมือเขาสอดเข้าไปในเดรส ทะลุผ่านกางเกงใน เกาะกุมส่วนที่พึงสงวน เขารู้สึกได้ถึงเส้นไหมที่อ่อนนุ่ม ปลายนิ้วสัมผัสส่วนที่ไวต่อประสาทสัมผัส

"คิดว่าหนูยังเด็กอยู่อีกมั้ย"

ปราณธรไม่รู้ตัวเลยว่ากำลังบดกรามแน่นอย่างพยายามสะกดกลั้นอารมณ์ "ฉันหวังว่าเธอจะรู้ตัวว่ากำลังทำอะไรอยู่" เขาปรามเสียงแหบห้าวและสั่นพร่าอย่างห้ามไม่ได้

ลลิษาไม่ตอบ เธอจ้องเขาไม่คลาดสายตาเมื่อยกก้นข้างหนึ่ง รูดกางเกงในผ่านช่วงขาเรียวยาว วางไว้ไม่ห่างจากบราเซียร์นัก แล้วเธอก็ถ่างขากว้าง จับมือเขาให้ลูบไล้ส่วนอ่อนไหวจนเขารู้สึกได้ถึงความชุ่มฉ่ำ

ปราณธรครางในลำคอ เขาอยากถอนสายตา แต่ไม่อาจทำได้ สายตาเขาตรึงกับอากัปกิริยาตรงหน้าราวกับกำลังเพลิดเพลินกับโชว์สักโชว์ที่สุดแสนเร้าใจ เขาจ้องภาพสวยงามตรงหน้าอย่างไม่อาจถอนสายตาได้ ผิวเธอขาวผุดผาดจนเห็นเลือดฝาดตัดกับเส้นไหมอ่อนนุ่มสีนิล

สวรรค์ช่วย...ปราณธรรีบกระตุกมือกลับ ผละลุกจากเก้าอี้ เดินไปเกือบสุดผนังกระจก หันหลังให้เด็กสาวเมื่อกระชากเสียง

“แต่งตัวให้เรียบร้อยแล้วออกไปซะ” ปราณธรกำหมัดข้างลำตัวแน่น น้ำเสียงเย็นชาแข็งกร้าว ราวกับอุปาทาน กลิ่นนวลเนื้อหอมกรุ่นยังตามมาหลอกหลอน

ให้ตายเถอะ...ลลิษาเติบโตมาแบบไหนกัน ลักษณาเลี้ยงลูกมาแบบไหนถึงได้ก๋ากั่น เธอกำลังเสนอตัวให้เขาและที่ร้ายไปกว่านั้น ใจเขาตอบรับไปแล้ว ทั้งที่รู้ว่าผิด แม้ไม่ผิดศีลข้อกาเมฯ ด้วยว่าเขายังโสด แต่ก็ผิดครรลอง ไม่ถูกต้องด้วยประการทั้งปวง เธอยังเด็ก เพิ่งจบ ม. 6 หมาดๆ ถ้าเขากับลักษณาไม่เลิกกัน ป่านนี้เด็กสาวที่อยู่ข้างหลังอาจเป็นลูกเขากับลักษณาก็ได้ นึกมาถึงตรงนี้ปราณธรบดกรามแน่นนึกแช่งชักหักกระดูกโชคชะตา

“คุณไม่สนใจร่างกายหนูหรือคะ”

“ไม่...เธอไม่ใช่สเปกฉัน ฉันไม่ชอบเด็ก”

“หนูบอกแล้ว หนูไม่ใช่เด็กๆ แล้ว หนูโตเป็นสาวแล้ว มีเด็กมากมายอายุน้อยกว่าหนูด้วยซ้ำ แต่งงานมีสามีไปแล้ว”

“ยังไงฉันก็ไม่ชอบเด็ก โดยเฉพาะเด็กบริสุทธิ์ด้วยแล้ว ฉันยิ่งไม่สนใจ” ปราณธรยังคงปักหลักหันหลัง เขากลัวว่าลลิษาจะเห็นประจักษ์พยานเดียวที่มีอยู่ในกายที่กำลังทรยศต่อคนเป็นนาย ด้วยมันกำลังแข็งขึงแทบกลายเป็นหินจนเขาปวดหนึบอยู่ในตอนนี้

“หนูเคยผ่านเรื่องอย่างว่ามาแล้ว”

ปราณธรชะงัก บดกรามแน่น บอกตัวเองไม่ถูกว่าทำไมต้องหงุดหงิดเมื่อได้ยินว่าลลิษาไม่ใช่เด็กเวอร์จิน เคยผ่านมือชาย เขาตอบเสียงกร้าว “ยังไงเธอก็ไม่ใช่สเปกฉัน กลับไปซะ”

“คุณเป็นผู้ชายที่ใจเสาะที่สุดรู้มั้ย หนูรักษาสัญญา แต่คุณกลับเหย่ไม่กล้ารับ ทำไมเราไม่ทำให้มันจบๆ ไปซะ จะได้ไม่ต้องติดค้างหนี้ต่อกัน”

ปราณธรฉุนเมื่อถูกเด็กวัยละอ่อนคราวลูกหมิ่นเกียรติ เธอคิดจะมีเซ็กซ์เพียงแค่ทำให้มันจบๆ เพื่อล้างหนี้ต่อกัน เขารู้สึกถูกหยามเกียรติ เซ็กซ์สำหรับเขามีความหมายมากกว่านั้น ปราณธรพูดอย่างถอนฉุนว่า

“สี่ล้านเชียวนะ เธอคิดจะล้างหนี้ได้หมดภายในครั้งเดียวที่ขึ้นเตียงกับฉันอย่างนั้นหรือ คิดว่าตัวเองมีค่าตัวสูงขนาดนั้นเชียว” ปราณธรเย้ยพลางหันกลับมาเผชิญหน้าแล้วเขาก็พบว่าเป็นความผิดพลาดอย่างมหันต์ เมื่อแสงที่สาดกระทบกระจกทำให้เห็นนวลเนื้อส่วนที่พึงสงวนได้อย่างชัดเจน

สวรรค์ช่วย...ถึงเธอไม่บอกว่าไม่ใช่สาวบริสุทธิ์ ก็คงไม่มีสาวบริสุทธิ์คนไหนกล้านั่งอล่างฉ่างเปิดเผยเนื้อตัวต่อหน้าคนแปลกหน้าเหมือนเธออีกแล้ว

ลลิษาแดงก่ำตลอดสรรพางค์ แต่แววตาถมึงทึง เธอเม้มริมฝีปากแน่น “กี่ครั้งล่ะ คุณต้องการกี่ครั้งบอกมาเลย”

“จนกว่าฉันจะเบื่อเป็นไง” ปราณธรกระแทกเสียงกลับอย่างถอนฉุน ก่อนเลิกคิ้วอย่างยียวน “ถ้าไม่แน่จริง ก็ไม่ต้องโผล่หน้ามาให้ฉันเห็นอีก ฉันรำคาญเด็กที่ปากยังไม่สิ้นกลิ่นน้ำนมแต่ทำตัวอวดเก่ง” ปราณธรปรามาส หวังว่าเธอจะยอมแพ้ล่าถอยกลับไปและไม่กลับมาเจอเขาอีก

ลลิษาอ้าปากจะโต้ แต่เสียงเคาะประตูดังขึ้นเสียก่อน พร้อมกับ

เลขาฯ ของปราณธรที่โผล่หน้ามา รินดาอ้าปากจะพูด แต่เมื่อเห็นแขกของปราณธรที่กำลังนั่งกึ่งเปลือยอยู่บนโต๊ะก็ทำหน้าตกใจ

"ขะ...ขอโทษค่ะ ดิฉันไม่ทราบ เดี๋ยวดิฉันจะเข้ามาใหม่" รินดากล่าวโดยที่มือยังยึดขอบประตู

"ไม่ต้อง แขกผมจะกลับอยู่แล้ว ช่วยไปส่งแขกด้วย"

ลลิษาทำคอแข็งเมื่อถูกไล่ดื้อๆ เอื้อมมือไปรูดซิปทางด้านหลัง ดึงชายกระโปรงที่ร่นถึงหน้าขาลงมาคลุมขา กระโดดลงจากโต๊ะ แล้วหันไปคว้ากระเป๋าสะพาย ทำท่าจะเดินออกไป

"เดี๋ยวลลิษา"

เธอชะงัก แต่ไม่หันมามองเขา

"เธอลืมอะไรหรือเปล่า"

"ถ้าหมายถึงยกทรงกับกางเกงใน หนูยกให้คุณเป็นที่ระลึก"

ปราณธรบดกรามแน่น เมื่อเธอพูดจบก็แทรกตัวผ่านรินดาราวกับนางพญา

จังหวะแทรกผ่าน รินดารีบปล่อยประตูจนดีดกลับ เด็กสาวใช้เท้ายันก่อนออกแรงถีบให้ประตูเปิดออกกว้างแล้วเดินผ่านไปด้วยมาดนิ่งสงบ รินดามองตามตาปริบๆ ยื่นมือดันประตูที่กำลังดีดกลับ จ้องเด็กสาวจนลับตาแล้วจึงหันมามองปราณธร

"เด็กคนนั้นเป็นใครคะ ก๋ากั่นยังกับสาวให้บริการ"

รินดาชะงักอย่างรู้ตัว เมื่อปราณธรยังคงวางนิ่ง ไม่ตอบ เธอยิ้มแหยๆ เพราะรู้ดีว่าปราณธรเป็นคนถือตัว ไม่ชอบให้ลูกน้องคุยเล่นหัว และท่าทางเขาก็ด่าได้เจ็บแสบเสียยิ่งกว่าคำพูด

รินดากลืนน้ำลาย เอ่ยเสียงอ่อยๆ "ขอโทษค่ะที่ก้าวก่าย"

"ว่าธุระของเธอมาเถอะ"

"คุณมิญชยารออยู่ที่ห้องรับรองค่ะ"

"บอกให้เธอเข้ามา"

“พระเจ้า!...” มิญชยาอุทานเมื่อปราณธรดันเธอติดประตู

ปราณธรไม่พูดพร่ำทำเพลง กดล็อกประตูก้านโยก ผลักเธอเบียดติดประตูก่อนตามมาบดเบียดจนร่างแทบหลอมรวมเป็นเนื้อเดียวกันและบดขยี้ริมฝีปากอย่างเร่าร้อนดุดัน จูบตะกละตะกลามราวกับคนตายอดตายอยากกับเรื่องอย่างว่า ทั้งที่แท้จริงแล้วข้างกายเขามีผู้หญิงนับไม่ถ้วน

เพนต์เฮาส์หรูคือโรงเชือดสาวดีๆ นี่เอง เขาพาสาวและไม่สาวสลับหมุนเวียนไปค้าง ที่ผ่านมาเธอพยายามไม่หึงหวง ปลอบใจตัวเองว่าไม่ใช่เจ้าของเขา แค่เขายอมให้เธอไปค้างด้วยบ่อยๆ ก็พิเศษมากแล้ว

เขาเป็นเพลย์บอย คุณสมบัติเพียบพร้อม ขณะที่เธอเป็นแค่นางแบบหางแถว ไม่มีคุณสมบัติเลิศเลอจะไปต่อกรกับสาวคนไหน แต่เขาเลือกเธอ เธอจึงควรภูมิใจ ยามออกงานสังคมหรือประชุมสัมมนาต่างประเทศ เขาโทร. ชวนเธอไปเป็นเพื่อน เธอเดาว่าเพราะผู้หญิงคนอื่นใจไม่ถึง ก็อย่างว่าพวกผู้ดีมักเหนียมอาย ขณะที่ปราณธรเป็นผู้ชายเร่าร้อน ความต้องการสูง มีเสน่ห์ชวนหลงใหล รูปร่างหน้าตาจัดว่าเพอร์เฟกต์ เรื่องบนเตียงไร้ที่ติยิ่งกว่า สมกับฉายาแคซาโนวา บทรักเขาร้อนแรงถึงใจ อึดและใส่ใจคู่นอนทำให้เธอถึงจุดสุดยอดหลายต่อหลายครั้งในคืนเดียว ทั้งหมดล้วนเป็นเหตุผลให้เธอตกบ่วงเสน่ห์เขาอย่างถอนตัวไม่ขึ้น

มิญชยาครางกระเส่าอย่างถูกใจกับจุมพิตร้อนแรง เธอจูบตอบเขาอย่างเร่าร้อนปานกัน ลมหายใจหอบกระชั้นเมื่อเขายื่นมือมาขยำอกผ่านเสื้อลูกไม้ราคาแพง เขาบีบเคล้นหนักหน่วง อารมณ์ดิบเถื่อนร้อนแรงกว่าทุกครั้ง เขาไม่เคยมีเซ็กซ์ในที่ทำงานทั้งที่ตลอดเวลาที่ผ่านมาเธอยั่วเขามาตลอดแต่เขาไม่เคยเออออ แต่ครั้งนี้ต่างออกไป

ปราณธรสอดมือเข้าไปในกระโปรง ผ่านจีสตริงแล้วรัวปลายนิ้ว

ลงบนนวลเนื้อที่แสดงความเป็นหญิงราวกับนักเปียโนที่ช่ำชองเพลงรัก เธอครางอย่างสุขสมแกมรัญจวน เขาก็ยิ่งเร่งปลายนิ้วเร็วขึ้นและหนักหน่วงขึ้น

"ปราณ คุณทำให้ฉันร้อนยังกับไฟ ฉันคิดอะไรไม่ออก" มิญชยาคราง

ปราณธรไม่ตอบ เขาจับขาเรียวข้างหนึ่งพาดแขน รูดซิปกางเกงสแล็กก่อนใช้หลังมือดันขอบจีสตริง จับกายแกร่งที่แข็งปานหินสอดกายนุ่ม ก่อนขยับโยกอย่างรุนแรงหนักหน่วง

มิญชยาสะดุ้งเฮือกเพราะขนาดที่ใหญ่โตมโหฬาร เธอยกมือยันอกเขา สีหน้าเหยเก แต่ปราณธรยังคงเร่งความเร็วอย่างบ้าคลั่ง บีบกระชับสะโพกเธอกดให้บดเบียดกับกายแกร่งพลางก้มศีรษะลงมาบดขยี้ริมฝีปากอย่างเร่าร้อน รุนแรง และดิบเถื่อนราวกับสัตว์ป่า ซึ่งเธอไม่เคยพานพบกับอารมณ์ชนิดนี้มาก่อน ปกติแล้วเขานุ่มนวลอ่อนหวาน ให้ความสุขเธอก่อนและรอจนเธอเสร็จจึงจะตักตวงความสุขจากร่างกายเธอ แต่นี่นอกจากจะไม่เล้าโลมแล้ว เขายังเร่งจังหวะราวกับควบคุมตัวเองไม่ได้

ปราณธรโยกสะโพกด้วยจังหวะกระแทกกระทั้นหนักหน่วง ไม่นานร่างกายก็กระตุกเกร็งแล้วถอนกายออก นี่คือปราณธร ต่อให้เขากลัดมันแค่ไหน เขาก็ไม่ปล่อยสายธารรักในกายหญิงคนไหนเด็ดขาดหากไม่ได้สวมเครื่องป้องกันไว้ก่อน เขาระมัดระวังตัวเองที่จะไม่ปล่อยให้ผู้หญิงคนไหนใช้ข้ออ้างเรื่องท้องมาจับเขาได้

มิญชยานั่งยองๆ คว้ากายแกร่งที่ยังแข็งขึงใส่ปากอย่างรู้งาน เธอครอบครองมันอย่างหิวกระหาย คล่องแคล่วชำนิชำนาญอย่างคนที่หลงรักและหลงใหลในเนื้อตัวเขาอย่างแท้จริง

ปราณธรมีรูปร่างงดงามสมบูรณ์แบบ โดยเฉพาะแก่นกายแกร่งซึ่งเป็นส่วนที่ถูกใจเธอที่สุด แถมลีลาเขายังชนะขาดผู้ชายทุกคนที่เธอ

เคยขึ้นเตียงด้วยจนเธอยอมหยุดที่เขาคนเดียว

เจ้าของใบหน้าหล่อเหลาคมคายยิ่งกว่าเทพบุตรกำลังหรี่ตามองเธอด้วยแววตากระหาย ปราณธรเป็นผู้ชายเย็นชา ยิ้มยาก ไม่เคยอ่อนไหวหรือหวั่นไหวกับสิ่งใดง่ายๆ นอกจากเรื่องเซ็กซ์ที่ทำให้เขาอ่อนโยนซึ่งขัดกับบุคลิก มิญชยามองชู้รักด้วยแววตาชื่นชม ปราณธรมีรูปร่างสูงใหญ่ยังกับฝรั่ง เป็นนายแบบได้สบายๆ ขนาดเธอเป็นนางแบบที่จัดว่าสูงกว่าเพื่อนนางแบบด้วยกันแล้ว ก็ยังเตี้ยกว่าเขาเกือบสองคืบ

มิญชยายังคงดูดกลืนตัวตนเขาอย่างหิวกระหาย รู้สึกราวกับกำชัยชนะเมื่อปราณธรหอบหายใจรุนแรงสลับกับคราง เขาโน้มตัวและสอดมือเข้ามาในคอเสื้อ บีบเคล้นอกเธออย่างหนักหน่วง ไม่นานกายแกร่งกระตุกเกร็งอย่างรุนแรง ปล่อยสายธารรักให้เธอทำความสะอาดทุกหยาดหยด เธอชอบรสชาติเขา ปราณธรให้ความรู้สึกต่างจากผู้ชายทุกคน มิญชยาอยากโรมรันกับเขาอีกครั้ง เธอปรารถนาเขาจนเนื้อตัวครัดเคร่งและร้อนรุ่มไปหมดแล้ว

“สวรรค์” ปราณธรอุทานแล้วกระตุกร่างมิญชยาขึ้นมากอดจูบ มิญชยาให้ความรู้สึกยอดเยี่ยม ถึงเธอจะแทนลลิษาไม่ได้ แต่อย่างน้อยก็ช่วยผ่อนคลายอาการร้อนรุ่มที่เกิดจากแม่ตัวแสบคนนั้นให้เบาบางลงได้ จนถึงตอนนี้เขายังต้องการลลิษา แม้เธอจะสะบัดก้นจากเขาไปหลายนาทีแล้ว แต่เขาก็ยังต้องการเธอจนเนื้อตัวครัดเคร่ง การมีเซ็กซ์รวดเร็วและถึงใจกับมิญชยาจึงช่วยแก้ขัดไปได้บ้าง

“เกิดอะไรขึ้น ปกติคุณไม่ได้กลัดมันขนาดนี้”

ปราณธรรู้สึกผิด เขาไม่อาจให้คำตอบมิญชยาได้ เลยเสมาโอบกระชับรอบกาย ซุกหน้ากับซอกคอหอมกรุ่นเพื่อซ่อนความรู้สึกทางสีหน้า เขากำลังละอายใจที่ใช้ร่างกายมิญชยามาระบายความใคร่แทนลลิษา ภาพที่อยู่ในหัวตลอดเวลาคือเรือนร่างขาวโพลนที่นั่งอ้าซ่าของลลิษา

เขาไม่อาจสลัดภาพที่เธอจับมือเขาลูบไล้ไปตามเนื้อตัว จนถึงตอนนี้ภาพที่เขาบีบเคล้นไปตามเรือนร่างอบอุ่น ไล่ตั้งแต่อกเปลือยหน้าท้องแบนราบ จนถึงนวลเนื้อที่แสดงความเป็นหญิงก็ยังคงให้ความรู้สึกหวานซาบซ่านและแจ่มชัดในความทรงจำ เขายังจำได้ดีว่ามันให้ความรู้สึกเร่าร้อนและชวนวาบหวามแค่ไหน ภาพเหล่านั้นยังคงติดตาตรึงใจ เขาอยากฝังใบหน้า ลิ้มรสชาติว่านวลเนื้อกลางกายจะให้ความรู้สึกฉ่ำหวานซาบซ่านดั่งภาพที่เห็นหรือไม่

เขาอยากชิมรสชาติของกลีบกุหลาบสีชมพู อยากเป็นส่วนหนึ่งในกายเธอกระทั่งเธอสั่นระริกและร้องครวญครางด้วยความสุขสมไปกับเขา เขาต้องการเธอกระทั่งเนื้อตัวร้อนรุ่มและรวดร้าวไปหมด ฉะนั้นตลอดเวลาที่เขากระแทกกระทั้นใส่มิญชยา เขาจินตนาการตลอดว่าอีกฝ่ายคือลลิษา

2

“เจ็บหรือเปล่า ขอโทษที่ผมรุนแรงกับคุณ”

“ไม่เป็นไรค่ะ คุณก็รู้ ฉันชอบเซ็กซ์เร่าร้อนและรุนแรง โดยเฉพาะกับคุณ” มิญชยาย้ำแล้วยักคิ้วหลิ่วตาให้อย่างสาวขี้เล่น

ปราณธรมองคู่ขาที่เขาถูกใจมากที่สุดในบรรดาคู่นอนทุกคนด้วยความรู้สึกอึ้งๆ แล้วกล่าวเสียงนุ่ม “ให้ผมแก้มือเถอะนะ”

มิญชยาเลิกคิ้ว “คะ?”

ปราณธรไม่ตอบ แต่ช้อนข้อพับขามิญชยาพาอุ้มไปวางบนโต๊ะตำแหน่งเดียวกับที่ลลิษาเพิ่งลุกไป บอกตัวเองว่าไม่ใช่เพื่อมาแทนแม่สาวก๋ากั่นนั่น เพียงแต่ใช้โต๊ะช่วยอำนวยความสะดวกให้

ปราณธรดันบ่าบอบบางให้เอนราบ ตามไปแทรกกลางหว่างขาก่อนชะโงกหน้าไปควานหาจูบดูดดื่ม สองมือปลดกระดุมเสื้อไปพลางด้วยกิริยานุ่มนวลเนิบช้า เขาอยากแก้มือกับความผิดพลาดเมื่อครู่

เขาไม่เคยมีปัญหากับการควบคุมอารมณ์ตัวเอง แต่นับตั้งแต่ลลิษาโผล่มาวันนี้ทุกอย่างก็กลับตาลปัตรไปหมด เขาสูญเสียการควบคุม มีปัญหากับการจัดการอารมณ์อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ตลอดเวลาที่ผ่านมาเขาใส่ใจและห่วงใยคู่นอนก่อนเป็นอันดับแรก ความสุขของเขาคือได้ปรนเปรอ ทำให้พวกเธอถึงจุดสุดยอดหลายต่อ

หลายครั้ง มันเป็นความท้าทายและเป็นความสุขของเขา แต่นับตั้งแต่แม่ตัวยุ่งโผล่มา เรื่องเซ็กซ์ของเขาก็หกคะเมนตีลังกา อยากแต่จะปลดปล่อยความต้องการ

ลลิษาทำให้เขาร้อนรุ่ม เนื้อตัวครัดเคร่งจนต้องระบายกับใครสักคนที่ผ่านเข้ามา และบังเอิญมิญชยาโชคร้ายผ่านมาพอดี

ลลิษาปรากฏกายขึ้นไม่ถึงสิบนาที แต่อานุภาพของมันส่งผลร้ายแรงไม่ต่างจากเชื้อโรคร้ายที่แพร่กระจายลุกลามอย่างรวดเร็วและรุนแรง จนถึงตอนนี้เขายังไม่อาจสลัดภาพที่เธอเปิดเผยเนื้อตัวซึ่งเป็นสัญญาณที่อันตรายอย่างยิ่ง ยังไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนก่อกวนจิตใจที่สงบนอนก้นมากว่าสิบปีได้ ถึงจะมีอะไรกับผู้หญิงมาร้อยเอ็ดเจ็ดย่านน้ำทั้งไทยและเทศ แต่ไม่เคยมีใครมีอิทธิพลต่อเขาเหมือนที่ลลิษากำลังเขย่าโลกของเขาอยู่ตอนนี้

ปราณธรพยายามสลัดภาพเด็กสาวออกไปจากความคิดคำนึง บังคับตัวเองให้จดจ่อกับร่างอรชรตรงหน้า เขาปลดบราเซียร์รูดไปตามช่วงแขน ตามด้วยกระโปรงและจีสตริง ก่อนเชยชมทรวงอกงาม แต่ภาพในหัวกลับกระหวัดถึงทรวงอกกลมกลึงได้รูปสวยของลลิษาที่คล้อยต่ำด้วยน้ำหนักที่หนักอึ้งอย่างน่าดูชม...ปราณธรชะงักเมื่อรู้ตัวว่าไพล่ไปคิดถึงเธออีกครา ภาพที่ลลิษาจับมือเขาบีบเคล้นไปตามทรวงอกทั้งสองข้างย้อนกลับมาในความทรงจำ

เขาร้องคราง และโดยไม่รู้ตัวปราณธรเผลอขบเม้มและดูดกลืนยอดอกสีทับทิมอย่างหนักหน่วงรุนแรง สะท้อนอารมณ์ปั่นป่วนภายใน

มิญชยาสะดุ้ง ก่อนครางด้วยความเสียวซ่านแกมระบม กระนั้นกลับให้ความสุขสมแก่เธอ เธอรักและคลั่งไคล้หนุ่มใหญ่ร้อนแรงภาคดิบเถื่อนที่อยู่ตรงหน้านี้ หญิงสาวรู้สึกได้ถึงยอดอกที่กำลังครัดเคร่งและผลิขยายราวกับมีชีวิตเมื่อปราณธรครอบครองมันอย่างหนักหน่วงดุดัน ลมหายใจเธอขาดเป็นห้วงๆ เมื่อปราณธรเลื่อนศีรษะลงต่ำเรื่อยๆ

เขาใช้ลิ้นร้อนๆ และเล็มระเรื่อยไปยังหน้าท้องจดเนินเนื้อที่แสดงความเป็นหญิง ก่อนยกขาเธอตั้งชันบนโต๊ะ เชยชมทั่วจุดที่ไวต่อสัมผัส

มิญชยาสะดุ้งเฮือก ร่างกายบิดเร่ารุนแรง เกร็งและแอ่นโค้งตัวอย่างต้านทานไม่อยู่ ปราณธรรู้เสมอว่าจะสร้างความสุขสมให้เธออย่างไร แล้วจังหวะที่เขารัวปลายลิ้นทั่วจุดหวามไหว ตามด้วยดูดกลืนขบเม้ม กายเธอก็สั่นเทิ้ม ปั่นป่วนไปทั่วช่องท้อง เธอกวาดแขนรอบโต๊ะอย่างต้องการหาหลักยึด เสี้ยววินาทีนั้นก็ต้องชะงักเมื่อมือกวาดไปโดนอะไรบางอย่างที่นุ่ม เธอเอียงศีรษะมอง เกิดอาการตาค้างเมื่อพบว่าเป็นบราเซียร์ลายลูกไม้ และที่แย่กว่านั้น ศีรษะเธอกำลังหนุนกางเกงในลายลูกไม้อย่างที่ดูออกว่าเป็นของเด็กวัยรุ่น ด้วยว่าเป็นลายการ์ตูนมีโบเล็กๆ ผูกด้านข้าง

มิญชยาอยากกรี๊ดลั่นด้วยความขยะแขยง แต่วินาทีนั้นก็เป็นจังหวะเดียวกับที่ปราณธรห่อปลายลิ้นบุกรุกรัวเร็วและหนักหน่วงจนเธอลืมเลือนทุกอย่างเสียสิ้น เธอคิดอะไรไม่ออก นอกจากความสุขสมที่เขากำลังหยิบยื่นให้ มิญชยาครวญครางด้วยความเสียวซ่าน กายบิดเร่าและสั่นสะท้านอย่างควบคุมไม่อยู่ ไม่กี่วินาทีต่อมาปลายเท้าก็จิกเกร็ง ร่างกระตุก ซึ่งเกิดจากภาวะการถึงจุดไคลแมกซ์รุนแรง

ปราณธรรีบเปลื้องผ้า ตามไปประกบเธอ แล้วดูดกลืนเสียงร้องพลางจับกายแกร่งที่กลับมาเหยียดขยายแข็งขึงราวกับหินสอดไปในกายนุ่มจนเธอสะดุ้งเฮือก ด้วยว่าขนาดที่ใหญ่โต ส่งผลให้ถึงแม้เขาจะนุ่มนวลอย่างไร เธอก็ยังจุกและอึดอัดอยู่ดี

“คุณโอเคมั้ยหวานใจ” ปราณธรถามเสียงนุ่ม เมื่อพบว่ามิญชยาสั่นสะท้านอย่างที่เขารู้สึกได้ เขายืดตัวสำรวจใบหน้าหวาน ก่อนยื่นมือไปรุกรานอกอิ่มเพื่อช่วยกระตุ้นเร้าความรู้สึก บังคับตัวเองให้แช่นิ่งๆ เพื่อให้เธอปรับสภาพร่างกายให้พร้อมรับขนาดของเขาที่ถูกกระตุ้นความกำหนัดอย่างรุนแรงจากลลิษา

มิญชยารับกับความต้องการของเขาได้ทุกรูปแบบและทุกสถานการณ์ เขาเจอเธอเมื่อสองปีก่อนในงานการกุศลของโรงแรมที่เขาจัดขึ้น แผนกการตลาดคัดเลือกนางแบบและตัดสินใจจ้างเธอมาเดินแบบ หลังเจอเธอ เขาถูกใจรูปร่างหน้าตาด้วยว่ามิญชยามีทุกอย่างที่ผู้ชายต้องการ สูงยาวเข่าดี นมเป็นนม เอวเป็นเอว สะโพกเป็นสะโพก หลังจบงานเขาชวนเธอไปฟังเพลงต่อ ก่อนจบที่เพนต์เฮาส์ของเขา นับแต่นั้นเธอก็กลายมาเป็นขาประจำที่เขาพาขึ้นเตียงด้วยบ่อยที่สุด

"โอเคค่ะ" มิญชยาตอบ ใบหน้าแดงก่ำจดลำคอ

"เจ็บตรงไหนหรือเปล่า"

เธอส่ายหน้าจนผมสยายไปกับโต๊ะ "ไม่ค่ะ คุณอ่อนโยนกับฉันมาก"

"คุณด่วนสรุปหรือเปล่ายาหยี" ปราณธรกระเซ้ากลั้วเสียงหัวเราะ รั้งตัวเธอเข้ามา สะโพกชิดขอบโต๊ะ เริ่มต้นโยกขยับด้วยจังหวะเนิบช้า ก่อนเพิ่มความเร็วและหนักหน่วงจนกลายเป็นการกระแทกกระทั้น

อารมณ์ปราณธรเตลิดอีกครั้งเมื่อภาพในหัวกลับมาเป็นลลิษาที่กำลังนอนแผ่หลา เขาบีบกระชับสะโพกของมิญชยาบังคับให้บดเบียดกับแก่นกาย เคลื่อนไหวด้วยจังหวะดุดันเร่าร้อน เสียงเนื้อแนบเนื้อกระทบกันดังชัดเจนในห้องทำงานแห่งนั้น กลิ่นความใคร่หอมรัญจวน พร้อมกับที่เหงื่อเม็ดโป้งๆ ผุดขึ้นเต็มหน้าและทั่วกาย

ปราณธรยื่นมือไปให้มิญชยายึดเมื่อเธอกำหมัดข้างตัวแน่น มืออีกข้างเขาเลื่อนไปสัมผัสโลมลูบจุดอ่อนไหว พลางชะโงกหน้าไปดูดเม้มอกเปลือย มิญชยาตัวสั่นระริกก่อนกระตุกเกร็ง ในขณะที่ปราณธรยังคงขยับโยกอย่างหนักหน่วงพร้อมกับใช้ปลายนิ้วลูบวนเคล้นคลึงไปพลาง เขาเร่งจังหวะการครอบครอง ไม่นานร่างกระตุกเกร็งในจังหวะเดียวกับที่เขาถอนกายออกมา ชะโงกหน้าไปจูบอีกฝ่ายอย่างนึกขอโทษ

อยู่ในที เพราะวินาทีสุดท้ายที่ถึงจุดไคลแมกซ์ เขาก็ยังนึกถึงลลิษา เขาอยากให้เป็นแม่ตัวแสบคนนั้นที่นอนอ่อนระทวยใต้ร่างเขา อยากให้เป็นเธอที่ถึงฝั่งฝันไปพร้อมกับเขา เขาต้องการลลิษามากจนเนื้อตัวครัดเคร่งและปวดร้าวไปหมด

สวรรค์...จนแล้วจนรอดเขาก็ไม่อาจสลัดเด็กสาวออกไปได้ ปราณธรนึกสงสัยว่าชาตินี้จะสลัดภาพลลิษาออกจากใจได้ไหมโดยเฉพาะภาพที่เธอนั่งแยกขากว้างเปิดเผยเนื้อตัว บางทีอาจจะไม่...จนกว่าเขาจะได้เชยชมเธออย่างดิบเถื่อนและร้อนแรงนั่นละ แค่คิดปราณธรก็แทบคลั่งด้วยความปรารถนา

"ขอบคุณมิ้น คุณยอดเยี่ยมมาก" ปราณธรชม และเล็มกลีบปากล่างเบาๆ อย่างหยอกเย้า

มิญชยาหน้าแดง ยื่นมือไปเกี่ยวรอบคอเขาแล้วยิ้มซุกซน "คุณต่างหากที่ยอดเยี่ยมที่สุด คุณไม่เคยทำให้ฉันผิดหวัง"

ปราณธรเลิกคิ้ว "ผมดีใจที่คุณรับมันได้"

"ไม่มีอะไรที่เหนือความคาดหมายนี่คะ รู้อยู่คุณเป็นนักรักตัวยง"

ปราณธรหัวเราะ "ไปอาบน้ำกันเถอะ ผมจะอาบให้คุณ" เขาอุ้มพาเธอตรงไปยังห้องน้ำ

ห้องน้ำกว้างขวาง แยกเป็นสัดส่วนระหว่างพื้นที่ส่วนเปียกกับส่วนแห้ง มีวอล์กอินโคลเซตและห้องแต่งตัวแยกมาต่างหาก

มิญชยาเล้าโลมเขา เริ่มจากไซ้ซอกคอระเรื่อยไปยังแผงอกกว้างปราณธรต่างจากผู้ชายทั่วไป แม้ไม่ใช่ฝรั่งแต่มีไรขนอ่อนๆ ปกคลุมทั่วแผงอกซึ่งเซ็กซี่ ให้ความรู้สึกเสียวซ่านแกมจั๊กจี้ยามนัวเนีย

ปราณธรรีบฉวยบ่ามิญชยาเมื่อเธอนั่งยองๆ คว้าน้องชายเขาทำท่าจะเอาเข้าปาก

“เราไม่มีเวลามากขนาดนั้นทูนหัว บ่ายนี้ผมต้องเตรียมตัวเข้าประชุม” น้ำจากฝักบัวไหลพรั่งพรูรดตัวพวกเขา เขากดหัวสเปรย์กระปุกสบู่เหลวแล้วถูไปตามตัวหญิงสาว

มิญชยาทำหน้าเคลิบเคลิ้มเมื่อเขาคลึงยอดอก “หลังเลิกงานเราเจอกันได้ไหมคะ ฉันจะรอคุณในห้องทำงานนี้ เราจะได้กลับด้วยกัน” มิญชยาบอกเสียงแหบพร่า โอบรอบเอวเขา ทำเสียงประจบ

“คืนนี้ผมต้องค้างบ้านใหญ่ ไม่ได้ไปนอนหลายอาทิตย์แล้ว”

มิญชยาทำหน้าผิดหวัง

ปราณธรเห็นแล้วใจอ่อน “เอางี้ พรุ่งนี้เช้าก่อนมาทำงาน ผมแวะไปหาคุณที่คอนโด”

มิญชยาฉีกยิ้มกว้างทันที “ดีค่ะ เราจะได้กินมื้อเช้าด้วยกัน ฉันจะรอนะคะ”

ปราณธรพยักหน้า เขาทำความสะอาดเนื้อตัวให้มิญชยาจนเสร็จแล้วจึงจัดการตัวเอง

“คุณจะออกไปก่อนก็ได้นะ ไม่งั้นได้เปื้อนอีกรอบแน่” ปราณธรเตือนเมื่อมิญชยายังปักหลักจ้องเขาตาไม่กะพริบ สายตามิญชยาอ่านง่าย เธอต้องการเขา เขาก็อยากต่อกับเธออีกสักรอบถ้ามีเวลา แต่เขาเสียเวลาไปมากแล้ว เหลือเวลาไม่ถึงสี่สิบห้านาทีที่จะต้องไปให้ถึงห้องประชุม

“ฉันกะนอนแช่อ่างสักพัก รู้สึกเมื่อย”

“งั้นเชิญตามสบายเลยครับ” ปราณธรปิดก๊อกฝักบัว เดินออกจากตู้อาบน้ำโดยมีมิญชยาเดินตาม เขาเอื้อมหยิบผ้าขนหนูมาซับใบหน้าก่อนพันรอบเอวหลวมๆ แล้วหันไปบอกเธอ “ตามสบายนะ ชุดลำลองของผมอยู่ในห้องแต่งตัวข้างๆ คุณเลือกใช้ได้เลย ผมขอตัวเข้าประชุมก่อน เจอกันพรุ่งนี้” ปราณธรชะโงกหน้าไปจุ๊บริมฝีปากนุ่มเร็วๆ ทีหนึ่ง แล้วก้าวออกไปอย่างรวดเร็ว

มิญชยามองตามหลังจนประตูปิดลง จึงเดินไปนอนแช่อ่างจากุซซี จังหวะนั้นนึกได้ว่ายังไม่ได้ซักไซ้เขาเรื่องบราเซียร์กับกางเกงในจึงลุกขึ้นจากอ่าง ฉวยชุดคลุมมาสวมลวกๆ ก่อนเดินตามเขาเข้าไปในห้องทำงาน แต่ก็พบเพียงความว่างเปล่า ไม่มีแม้บราเซียร์กับกางเกงในอยู่บนโต๊ะ

คืนถัดมา

ปราณธรตรงดิ่งกลับบ้านเมื่อได้รับโทรศัพท์จาก รปภ. แจ้งว่ามีเด็กสาววัยรุ่นหน้าตาสะสวยยังกับนางฟ้ามารออยู่ที่บ้าน ฟัง รปภ. บรรยายลักษณะรูปร่างแล้วนึกรู้ได้ทันทีว่าเป็นลลิษา

หลังเลิกงานเขายกเลิกนัดทุกนัดแล้วบึ่งรถกลับบ้าน บอกไม่ถูกว่าทำไมถึงตื่นเต้นเมื่อรู้ว่าเธอมารอและเขาไม่รู้ว่าเธอรู้ที่ตั้งบ้านเขาได้อย่างไร เดาว่าน่าจะเซิร์ชหาจากอินเทอร์เน็ตได้ไม่ยาก ปราณธรเลี้ยวรถหรูราคาแพงระยับเข้าไปจอดหน้าบ้าน สายตาปะทะเข้ากับร่างบางของลลิษาที่กำลังลากกระเป๋าล้อลากใบเขื่องตรงมาที่เขา เขาลงจากรถก่อนกดรีโมตล็อกประตูรถในจังหวะเดียวกับที่เธอมาหยุดยืนตรงหน้า

“หนูมาตามสัญญา” เธอประกาศ

ปราณธรเลิกคิ้ว ยกมือกอดอกพลางยืนพิงข้างตัวรถ “สัญญาอะไร”

เขากวาดตามองทั่วร่างบางสูงโปร่งด้วยสายตาหยาบโลนอย่างจงใจ

ค่ำนี้เธออยู่ในชุดทะมัดทะแมงด้วยกางเกงวอร์ม เสื้อยืดตัวโคร่งร่างนี้เคยหลอกตาเขาสำเร็จมาแล้ว เขาเคยเชื่อว่าเธอผอมบางทั้งที่เนื้อแท้แล้วเปล่าเลย เธอมีรูปร่างยั่วกิเลสผู้ชาย หน้าอกใหญ่เกินตัว แถมได้รูปทรงสวยน่าสัมผัส หน้าท้องแบนราบ เหมือนได้พรจากเบื้องบน

เพราะมีทุกอย่างที่ผู้ชายอย่างเขาต้องการ อกเอวสะโพกรับกันเหมาะเจาะยังกับฟ้าประทาน แถมหน้าตายังจิ้มลิ้มพริ้มเพรา

ลลิษาเหมือนนางฟ้า เห็นแล้วนึกถึงตุ๊กตาเคลือบดินเผาเนื้อดี เขาสามารถกกกอดเธอได้ตลอดวันตลอดคืนจวบจนรุ่งสางโดยไม่รู้เบื่อ เธอทำให้เขาคลั่งไคล้ถึงกับเก็บบราเซียร์กับกางเกงในไว้ข้างตัว เวลานี้มันถูกเก็บอย่างดีในถุงพลาสติกที่ซ่อนอยู่ในลิ้นชักเก็บของหน้ารถ

"คุณบอกว่า จะมีอะไรกับหนูจนกว่าจะเบื่อ"

ปราณธรเลิกคิ้ว คาดไม่ถึงว่าเธอจะยังจำและยึดคำพูดเขาเป็นจริงเป็นจัง เพราะสำหรับเขาพูดออกไปด้วยแรงประชด ไม่ได้หมายความตามนั้น และถึงแม้จะต้องการเธอแค่ไหน เขาก็ตระหนักดีถึงความไม่เหมาะไม่ควร ลลิษาเด็กเกินกว่าที่เขาจะพาขึ้นเตียง แถมยังเป็นลูกของลักษณา เปรียบไปไม่ต่างจากลูกเขา เพราะถ้าเขากับแม่เธอยังไม่เลิกกัน ป่านนี้เธออาจเป็นลูกเขาก็ได้

"คุณบอกว่าหนูไม่ได้มีค่าตัวสูงขนาดที่จะเอาแค่ครั้งเดียวแล้วล้างหนี้สี่ล้านได้หมด คุณบอกว่าจะเอาหนูจนกว่าจะเบื่อ หนูเลยขนเสื้อผ้าย้ายมาอยู่ที่นี่เผื่อคุณต้องการเมื่อไหร่ ก็เรียกใช้ได้ทันที"

ปราณธรสะดุ้งกับคำพูดลุ่นๆ ของเด็กสาว เขาขยับตัวยืนตรง หน้าแดงก่ำจดลำคอ ลลิษาเป็นเด็กสาวประเภทไหนกัน สามารถใช้คำหยาบโลนได้โดยไม่สะทกสะท้าน โอเค...เขาอาจเคยใช้คำเหล่านั้นอยู่บ้างกับคู่นอน แต่ยามอยู่บนเตียงและต่างอารมณ์กลัดมันด้วยกันทั้งคู่เท่านั้น ไม่ใช่ใช้พร่ำเพรื่อแบบนี้

"ฉันแค่ประชด ไม่ได้หมายความตามนั้น อย่างที่บอกเงินนั้นฉันยกให้ ถือเป็นค่างานศพแม่เธอ"

"คุณจะผิดคำพูดหรือ คุณบอกเองว่าจะเอาหนูจนเบื่อ"

ปราณธรสะดุ้งอีกคำรบ เขายกมือเสยผมอย่างเก้อกระดาก มองเลยศีรษะเด็กสาวไปยังสนามหญ้ากว้างใหญ่ด้านหลังเธอ เพิ่งสังเกต

ว่าลลิษาสูงเท่าไหล่เขา แปลว่าเธอสูงมาก อาจถึง 170 เซนติเมตร เพราะเขาสูงเกือบ 200 เซนติเมตร อย่างว่าเด็กสมัยนี้สูงๆ กันทั้งนั้น อย่างน้องชายเขายังเกือบ 180 เซนติเมตรทั้งที่เพิ่งอายุ 17-18 ปี ซึ่งแปลว่ายังสูงได้อีก

ลลิษาพูดต่อว่า "เพราะคุณบอกว่าจะเอาหนูจนเบื่อ หนูเลยคืนห้องเช่าแล้วก็ขนข้าวของทั้งหมดออกมา ข้าวของมีแค่นี้ เพราะหนูอยู่ตัวคนเดียวมาหลายเดือนแล้ว หลังพ่อเสีย แม่กับหนูก็ย้ายไปอยู่บ้านเช่าเล็กๆ แล้วพอแม่ป่วยต้องนอนรักษาตัวที่โรงพยาบาลหลายเดือน หนูเลยย้ายไปอยู่ห้องเช่าถูกๆ เพื่อประหยัดเงิน เพราะงั้นหนูไม่มีข้าวของอะไรมาก นอกจากเสื้อผ้าไม่กี่ชุด ชุดนักเรียนก็ขายไปหมดแล้ว รอซื้อชุดนักศึกษา"

ปราณธรเหลือบมองคนที่พูดเป็นต่อยหอยได้ไม่รู้เบื่อ แถมไม่รู้สึกอับอายกับความยากจนของตัวเอง วูบหนึ่งเขานึกสงสารแกมเห็นใจและชื่นชม เธอต้องมีจิตใจเด็ดเดี่ยวเข้มแข็งแค่ไหนถึงเติบโตมาและยืนหยัดได้ด้วยลำแข้งของตัวเองแบบนี้ คงปากกัดตีนถีบเพราะเสียเสาหลักถึงสองคน แต่ก็ยังเข้มแข็ง ไม่ทำตัวฟูมฟายหรือตีอกชกหัวกับโชคชะตา ไม่ได้โอดครวญเรียกร้องความเห็นใจจากเขา ตรงกันข้ามเธอเล่าให้ฟังสบายๆ ราวกับพูดถึงเรื่องดินฟ้าอากาศ ไม่ใช่โศกนาฏกรรมหนังชีวิตของตัวเอง

"ขอบคุณที่เล่าเรื่องส่วนตัวให้ฟัง แต่อย่างที่บอก ฉันไม่นิยมกินเด็ก"

"คุณจะผิดคำพูดไม่ได้นะ ในเมื่อหนูคืนห้องเช่าไปแล้ว ตอนนี้หนูไม่มีที่ซุกหัวนอน เพราะงั้นคุณต้องรับผิดชอบเรื่องหาที่อยู่ให้หนูไม่รู้ละ ต่อไปนี้หนูจะอยู่ที่นี่จนกว่าจะเรียนจบมหา'ลัยหนูถึงจะย้ายออก ส่วนคุณ ถ้าจะไม่เอาหนูก็เป็นเรื่องของคุณ ไม่เกี่ยวกับหนู"

ปราณธรอ้าปากค้าง มองตาปริบๆ เพราะพอพูดจบเธอก็สะบัด

ก้น เดินลากกระเป๋าเข้าไปในบ้าน ปราณธรมองภาพนั้นอ้ำอึ้ง เพิ่งเข้าใจเหตุผลที่เธอสาธยายเป็นคุ้งเป็นแควเรื่องคืนบ้านเช่า ก็เพื่อหวังให้เขารับผิดชอบหาที่ซุกหัวนอนใหม่ให้เธอนั่นเอง

"เดี๋ยวลลิษา รอก่อน" เขาเรียกเด็กสาวพลางเอื้อมมือจะคว้าตัวแต่ไม่ทัน เพราะเธอเลื่อนบานประตูกระจก ลากกระเป๋าเข้าไปในบ้านเรียบร้อยแล้ว เขาตามไปทันตอนที่เธอเกือบจะชนกับแม่บ้านพอดี

"อุ๊ย!..." ลลิษาอุทาน เบรกตัวโก่งเมื่อเกือบชนกับร่างท้วมของหญิงสูงวัยคนหนึ่ง

"ยายเด็กจรจัด ฉันบอกแล้วไงไม่ให้เข้ามายุ่มย่ามในบ้าน ถ้าอยากจะรอคุณปราณ ก็ออกไปรอข้างนอกโน่น" รำไพเอ็ดตะโรแล้วพลันต้องชะงักเมื่อเห็นร่างสูงใหญ่ของปราณธรตามหลังเด็กสาวมาติดๆ จึงหันไปฟ้อง

"คุณปราณคะ แม่เด็กกะโปโลนี่อ้างว่ารู้จักคุณปราณ พยายามจะเข้ามารอคุณปราณในบ้านให้ได้ ป้าไล่ก็ไม่ยอมไป แถมอ้างว่าเป็นอีหนูรายล่าสุดที่คุณปราณโปรดปราน ขู่ป้าว่าถ้าทำอะไรให้ไม่พอใจมีสิทธิ์ตกงานได้ง่ายๆ พอป้าบอกไม่เชื่อ แม่นี่ก็ขู่ว่าจะฟ้องคุณปราณพอป้าขู่กลับบ้างว่าจะแจ้งตำรวจข้อหาบุกรุก ถึงได้ยอมออกไปนอกบ้าน เรื่องที่แม่นี่พูดเป็นความจริงไหมคะ หรือเป็นแค่เรื่องกุของพวกสิบแปดมงกุฎ ป้าจะได้โทร. แจ้งตำรวจให้มาลากคอเข้าคุกจริงๆ" ประโยคหลังรำไพส่งสายตาอาฆาตไปยังลลิษา แต่เด็กสาวกลับมองเฉยอย่างไม่กลัวเกรง รำไพนึกอยากจับมาหวดก้นเสียให้เข็ด

ปราณธรกลอกตาอย่างอ่อนใจ ยกมือคลึงขมับ นึกอยากได้ยาแก้ปวดหัว แววออกว่านับแต่นี้ชีวิตเขาคงหาความผาสุกไม่ได้ ลางสังหรณ์บอกว่าลลิษาจะเป็นตัวป่วน เธอจะเข้ามาปั่นป่วนจนเขาหาความสงบสุขในชีวิตไม่ได้ เพราะลำพังเจอเธอไม่ถึงสองวัน ชีวิตเขา

ก็วุ่นวายชวนปวดหัว

เริ่มจากเมื่อเช้าที่แวะไปหามิญชยา เธอคาดคั้นเรื่องบราเซียร์กับกางเกงในที่อยู่บนโต๊ะ พอเขาปฏิเสธไม่ยอมเล่า เธอก็งอนตุ๊บป่อง ไม่ยอมให้เขาขึ้นเตียงด้วย ก็ดี เขาเลยตรงดิ่งเข้าออฟฟิศเช้ากว่าทุกวัน เขาไม่ได้ง้อมิญชยา เพราะเขาไม่เคยง้อผู้หญิงคนไหนก่อน ไม่ใช่วิสัยเขาที่จะตามง้อตามอธิบายเรื่องราวส่วนตัวให้ใครฟัง แล้วพอตกเย็นกลับมาบ้านก็ยังเจอลลิษาอ้างตัวเป็นอีหนู แถมเป็นอีหนูที่ถืออำนาจบาตรใหญ่ ข่มขู่คนเก่าคนแก่ของตระกูลที่ดูแลเขามาตั้งแต่เล็กให้ออกจากงาน เยี่ยม...ลลิษาเป็นตัวป่วนขนานแท้

"ป้าไปเถอะ เดี๋ยวผมจัดการเอง" ปราณธรหันไปบอกรำไพ

"แต่..." รำไพจะประท้วง

"ไม่ต้องห่วง ผมจัดการเองได้ ถ้าต้องการอะไรเดี๋ยวจะกดอินเตอร์คอมไปบอก" ปกติที่บ้านเขา แม่บ้านและเด็กรับใช้จะไม่โผล่หน้ามาถ้าไม่กดเรียก เพราะทุกคนรู้ว่ามีผู้หญิงมากมายมาหาเขาบ่อยๆ แถมเดินเพ่นพ่านทั่วบ้านด้วยชุดนอนบางๆ โดยเฉพาะสระว่ายน้ำซึ่งเป็นที่ต้องห้าม เพราะแขกส่วนใหญ่นิยมเปลื้องผ้าว่ายน้ำ มีเซ็กซ์กับเขาบริเวณริมสระ ฉะนั้นไม่มีใครกล้าโผล่หน้ามาถ้าเขาไม่เรียก

"เอ่อ...ก็ได้ค่ะ" แม่บ้านตัดใจกล่าวลา ยอมเดินจากไปอย่างเสียไม่ได้ แต่ไม่วายปรายตามองไปทางลลิษาอย่างกำราบ

ลลิษาทำท่าลิงหลอกเจ้าใส่ ปราณธรกลอกตาอย่างระอาแกมอ่อนใจ เขารอจนรำไพพ้นไปแล้ว จึงเดินไปทรุดตัวนั่งที่โซฟาตัวหนึ่ง เรียกเด็กสาวไปหา

"มานั่งนี่สิ"

ลลิษาเดินมานั่งบนโซฟาตรงข้ามเขา

"ทำไมถึงไปโกหกป้ารำไพอย่างนั้น" ปราณธรถามตรงๆ แววตาที่มองลลิษาคมปลาบแฝงแววดุ

"ก็มนุษย์ป้านั่นจะไล่หนูท่าเดียว ไม่ยอมฟังเหตุผล"

"ก็แล้วทำไมต้องไปโกหกว่าเป็นอีหนูฉัน"

ลลิษาไหวไหล่ซึ่งเป็นภาพที่ขัดตา ปราณธรนึกอยากจับเด็กสาวมาเขย่าให้หัวสั่นหัวคลอนเพื่อสั่งสอนว่าการยักไหล่ต่อหน้าผู้ใหญ่เป็นกิริยาที่หยาบคาย

"หนูโกหกตรงไหน ในเมื่อคุณบอกเองว่าจะเอาหนูจนเบื่อถึงจะหมดหนี้สี่ล้านนั่น เพราะงั้นหนูเป็นอีหนูคุณก็ถูกแล้ว หรือคุณจะให้หนูเป็นเมียคุณคะ"

ปราณธรชะงัก ถ้ามีหนวด หนวดเขาคงกระตุกไปแล้วกับคำเถรตรงของเด็กสาว เขารู้สึกขัดเขินขณะที่ตัวคนพูดไม่รู้สึกรู้สา ลลิษายังวางหน้าเฉย ไม่ได้รู้สึกเหนียมอาย เยี่ยม...โลกของเขากลับตาลปัตรไปแล้วจริงๆ

"ฉันจำได้ว่าฉันปฏิเสธเธอไปแล้วตั้งแต่เมื่อวานว่าฉันไม่พิสมัยเด็กๆ"

"หนูก็จำได้ว่าหนูก็บอกคุณไปแล้วเหมือนกันว่าหนูไม่ใช่เด็กๆ คุณประจักษ์แก่ตาและคุณก็มีโอกาสจับมันด้วยมือของคุณเองแล้ว หนูรับประกันว่าหนูเซ็กซ์ดีด้วย"

ปราณธรหน้าแดง รีบเมินจากเด็กสาว พระเจ้า...เพิ่งเข้าใจศัพท์แสงวัยรุ่นสมัยนี้ ที่ธราธรเคยบอกว่าเห็นเด็กสาวๆ นุ่งน้อยห่มน้อยแล้วใจเต้นแรง เลือดกำเดาพานจะกระฉูดเป็นแบบนี้นี่เอง ตอนนี้เขาก็กำลังรู้สึกแบบนั้นอยู่

ปราณธรรีบยกมือแตะจมูก นึกกังวลว่าจะมีเลือดกำเดาพุ่งออกมาจริงๆ

"เอาละ เรามาตกลงกัน" ปราณธรกระแอมเมื่อรู้สึกว่าเสียงตัวเองแหบพร่า

"ตกลงอะไร หนูไม่ตกลงด้วยหรอก หนูรู้แต่ว่าคุณต้องรับผิดชอบ

หนู เพราะคุณบอกเองว่าจะเอาหนูจนกว่าจะเบื่อ หนูถึงได้คืนห้องเช่าแล้วขนย้ายข้าวของทั้งหมดมานี่ ตอนนี้หนูไม่มีที่ซุกหัวนอนแล้ว”

ปราณธรทั้งโกรธทั้งขำ แม่เด็กตัวแสบหัวหมอนี่หาว่าเขาเป็นต้นเหตุ “จะโทษว่าเป็นความผิดของฉันอย่างนั้นสิที่ทำให้เธอระเห็จออกจากบ้านเช่า ไม่มีที่ซุกหัวนอนอยู่ในตอนนี้”

“แหงสิ เห็นๆ อยู่”

“เยี่ยม งั้นเรามาตกลงกัน ฉันจะให้เงินเธอไปหาที่อยู่ใหม่ เงินนั้นจะมากพอให้เธอหาหอพักดีๆ เธอจะอยู่ได้ด้วยเงินจำนวนนั้นจนจบมหา’ลัย”

“คุณจะซื้อตัวหนูหรือ”

“ไม่ ถือว่าฉันช่วยเธอโดยไม่หวังผลตอบแทน”

“งั้นหนูก็ไม่ต้องการ หนูมีมือมีเท้า หนูหาเลี้ยงตัวเองได้ ที่หนูต้องการก็แค่ที่ซุกหัวนอนกับอยู่ใกล้ๆ คุณ หนูตั้งใจแล้วว่าจะมอบตัวเองให้คุณแล้วหนูก็ยืนยันต่อหน้าแม่ทั้งตอนป่วยและตอนเผาศพว่าหนูจะมอบตัวเองให้คุณ เพราะงั้นทำไมเราไม่ทำให้เรื่องจบๆ ไป เราจะได้ไม่ติดหนี้ต่อกัน แล้วถ้าคุณไม่ถูกใจ โอเค...หนูไปจากบ้านนี้ก็ได้”

ปราณธรกลัวว่าเขาจะถูกใจจนไม่อาจสลัดทิ้งเธอได้ต่างหาก อะไรบางอย่างเตือนเขาว่าระหว่างพวกเขาเหมือนมีเคมีทำปฏิกิริยากัน นับแต่เขาเห็นเธอเปิดเผยเนื้อตัว เขาก็ไม่อาจสลัดภาพเธอออกจากใจได้ ครั้นจะออกปากไล่เขาก็ใจไม่แข็งพอ เขากลัวว่าถ้าลลิษาออกไปใช้ชีวิตลำพังข้างนอกซึ่งมีเสือสิงกระทิงแรดมากมาย เธออาจเสียคนได้ง่าย

ปราณธรผ่อนลมหายใจ สบตาลลิษาที่จ้องมองมาอย่างรอคอยคำตอบ

“เอาละ เธอจะอยู่บ้านหลังนี้ก็ได้ ไม่...อย่าเพิ่งดีใจ” ปราณธรรีบปรามเมื่อเด็กสาวทำหน้าดีใจ “ถ้าจะอยู่บ้านนี้ เราต้องตกลงกัน”

“ได้เลยค่ะ”

“ฟังเงื่อนไขฉันก่อน เธอต้องอยู่เรือนคนใช้ ที่นั่นจะมีป้ารำไพกับเด็กรับใช้อีกสามคน แล้วถ้าฉันไม่เรียก เธอไม่มีสิทธิ์ขึ้นมาเพ่นพ่านบนบ้านนี้”

ลลิษาหน้ามุ่ย “ถ้าแบบนั้นคุณจะเอาหนูได้ไง”

ปราณธรหน้าแดง “ฉันเกรงว่าเธอจะยังเข้าใจไม่ดีพอ เธอจะอยู่บ้านนี้ในฐานะคนอาศัย ไม่ใช่อีหนูของฉัน หน้าที่เธอคือทำงานใช้แรงงานตอบแทนฉัน เข้าใจหรือยัง เธอต้องทำทุกอย่างที่ป้ารำไพสั่ง นั่นถือว่าเป็นการใช้ตัวเองล้างหนี้ให้ฉันรูปแบบหนึ่ง”

“แล้วนานแค่ไหนกว่าจะหมดหนี้”

“ก็จนกว่าเธอจะจบมหา’ลัย โอเคมั้ย”

“คุณจะไม่เอาหนูจริงๆ หรือ”

“ไม่ ฉันบอกเธอแล้ว ฉันไม่นิยมขึ้นเตียงกับเด็กๆ”

“ตลอดไปเลยหรือ ถ้าหนูโตกว่านี้ ถ้าจบมหา’ลัยแล้วคุณก็จะไม่เอาหรือ”

ปราณธรหน้าแดง “เอาไว้ถึงตอนนั้นเราค่อยมาว่ากัน ตอนนี้ว่ากันตามนี้ ฉันไม่มีอะไรแล้ว ฉันจะเรียกป้ารำไพมาพาเธอไปดูที่พัก”

3

ลลิษาไขกุญแจเข้าร้านกาแฟทางประตูหลังร้าน เวลาตีสี่ ทุกสรรพสิ่งเงียบสงัด เธอเปิดไฟก่อนเดินไปหยิบผ้ากันเปื้อนมาสวมคาดเอว หยิบหน้ากากอนามัยมาสวม กวาดขยะทั่วร้าน หยิบอุปกรณ์มาวางในตำแหน่งต่างๆ เตรียมไว้ให้พี่ๆ ที่เป็นพนักงานชงกาแฟ ก่อนจะยกเก้าอี้ที่อยู่บนโต๊ะวางบนพื้นชิดขอบโต๊ะ ที่ร้านมีโต๊ะเกือบยี่สิบชุดทั้งในร้านและนอกร้าน แต่ตอนนี้ยังมืดเกินกว่าจะยกโต๊ะเก้าอี้ออกไปจัดนอกร้าน เธอจึงเลือกจัดในร้านก่อน

ที่นี่เป็นแฟรนไชส์ของร้านกาแฟชื่อดังย่านธุรกิจ มีลูกค้ามาใช้บริการมากมาย ส่วนใหญ่เป็นนักเรียนนักศึกษาสาวๆ ด้วยว่าพนักงานชงเป็นนักศึกษาหนุ่มจากมหาวิทยาลัยชื่อดัง เจ้าของร้านคัดเฉพาะเกรดเอ นั่นคือหน้าตาหล่อเหลา หุ่นดี ส่วนพนักงานเสิร์ฟมีคละกันทั้งชายและหญิง

โดยปกติที่ร้านนี้รับเฉพาะพนักงานที่มีอายุยี่สิบปีขึ้นไป แต่ความที่เธอใช้ลูกอ้อนและแสดงความตั้งใจแน่วแน่ที่อยากจะทำงาน เจ้าของร้านเลยใจอ่อนยอมว่าจ้างทั้งที่ตอนนั้นเธอยังเรียนเกรดเก้าหรือ ม. 3 เธอทำงานพาร์ตไทม์ที่นี่มากว่าสามปีแล้ว เดาว่าส่วนหนึ่งนายจ้างคงสงสารที่เธอต้องหาเงินรักษาแม่ ทั้งที่สมัยนั้นเธอยังหยิบจับ

ทำอะไรไม่ได้นอกจากล้างแก้วล้างจาน เพิ่งขยับมาเป็นพนักงานเสิร์ฟก็เมื่อปีกลาย

“วันนี้น้องลิซมาเช้าจัง พี่ว่าพี่เช้าแล้ว น้องลิซเช้ากว่าพี่อีก” เสียงไขประตูด้านหน้าดังขึ้น พร้อมร่างสูงโปร่งของชาลิสาลูกสาวเจ้าของร้านวัยยี่สิบสามที่โผล่หน้ามาทักทาย เธอไขกุญแจ เลื่อนประตูบานเลื่อนอะลูมิเนียมขึ้นไปเก็บในราง ล็อกประตูกระจกด้านหน้าดังเดิมแล้วเดินเข้ามาในร้าน

ชาลิสาเป็นแคชเชียร์ เธอลงทุนมาคุมร้านด้วยตัวเองแทนที่จะบินไปเรียนต่อต่างประเทศในทันทีที่จบปริญญาตรีตามที่บิดาขอ แต่เพราะหลงรักพี่ชายของธราธร และว่ากันว่าที่ธราธรเข้ามาทำงานที่นี่เมื่อเดือนก่อนได้ก็ด้วยเส้นสายของชาลิสา ที่ยอมรับเข้าทำงานเป็นพนักงานชงกาแฟทั้งที่ธราธรอายุยังไม่ถึงยี่สิบ แถมยังชงกาแฟไม่เป็น อันที่จริงเธอไม่ได้สนใจว่าชาลิสาจะชอบใครหรือรักใคร เพียงแต่เรื่องนี้พูดกันปากต่อปากจนเข้าหูเธอ

“บังเอิญไม่ต้องเดินทางไกลแล้วน่ะค่ะ”

“อ้าว ทำไมล่ะคะ”

“หนูย้ายที่อยู่แล้ว หนูออกไปอยู่กับญาติไม่ไกลจากที่นี่นัก ต่อไปนี้หนูมาได้เช้าขึ้น”

“อ้อ...เพิ่งรู้นะเนี่ยว่าน้องลิซยังมีญาติเหลืออยู่ คิดว่าไม่มีญาติที่ไหนแล้ว แต่อย่างว่า น้องลิซไม่ค่อยพูดถึงตัวเอง แต่ช่างเถอะ...” ชาลิสาพูดแล้วโบกมือว่อนราวกับไล่แมลง “อย่าเล่าเลย เพราะเล่าไปพี่ก็ไม่ฟังหรอก ไม่อยากฟัง ปวดหัวเปล่าๆ”

ลลิษาฉีกยิ้ม นี่คือความน่ารักของชาลิสา เป็นวิธีปฏิเสธทางอ้อมที่จะไม่สอดรู้สอดเห็นเรื่องของคนอื่น “ที่หนูมาทำงานเช้า เพราะอยากลางานครึ่งเช้าด้วยค่ะ อยากออกไปสักสิบโมง” ลลิษาบอกตรงๆ

“จะไปไหนหรือ”

“จะไปสอบสัมภาษณ์เข้ามหา’ลัย...” เธอเอ่ยชื่อมหาวิทยาลัยชื่อดัง

“จริงสิ น้องลิซสอบทีแคสได้นี่นะ เห็นว่าธรติดที่นั่นเหมือนกัน ไม่รู้ไปสอบสัมภาษณ์วันไหน”

“เห็นว่ามะรืนนี้นะคะ”

“อ้อ...คณะเดียวกันหรือเปล่า”

“คณะเดียวกันค่ะ”

“ธรนี่ตามติดน้องลิซดีจัง”

“คะ? ตามติดอะไรคะ”

“นี่ยังไม่รู้อีกหรือที่ธรมาสมัครพาร์ตไทม์ที่นี่ เพราะหวังตามจีบน้องลิซ พนักงานรู้กันทั้งร้าน มีแต่น้องลิซที่ไม่รู้ น่ารักจัง แล้วที่ธรตามไปเรียนมหา’ลัยเดียวกับน้องลิซ ก็เพื่อหวังตามไปคุมนั่นแหละ” ชาลิสากระเซ้าแล้วหัวเราะชอบใจ “ว่าไปน้องลิซนี่เนื้อหอมนะ ทั้งหนุ่มทั้งทอมตามจีบกันจ้าละหวั่น แต่อย่างว่าน้องลิซสวยยังกับตุ๊กตาบาร์บี้แบบนี้ ใครเห็นก็ใจละลาย ขนาดพี่เป็นผู้หญิงด้วยกันยังชอบมองน้องลิซบ่อยๆ”

“คะ? ทอมที่ไหนกัน”

“ก็พิมพ์ไง มาเฝ้าน้องลิซบ่อยๆ”

“เปล่าสักหน่อย” ลลิษาอุบอิบ หน้าแดงก่ำ

“พิมพ์หึงน้องลิซเลยตามมาเฝ้า ใครก็ดูออก”

“โธ่...พี่ชัญพูดไปเรื่อย”

“ไม่สังเกตหรือ ตั้งแต่ธรมาทำงานที่นี่ พิมพ์มาเฝ้าทุกวัน”

“พิมพ์อาจติดใจกาแฟพี่ชัญก็ได้”

“พูดไปเรื่อย” ชาลิสาโบกมือว่อน ก่อนเปลี่ยนเรื่อง “เรื่องลางาน ตามสบายนะ”

“ขอบคุณค่ะ หนูอยากรบกวนพี่ชัญอีกเรื่อง หนูอยากเบิกเงิน

ค่าจ้างล่วงหน้าของเดือนนี้ อยากเตรียมเงินไว้จ่ายค่าเทอม แต่ถ้าไม่ได้ ก็ไม่เป็นไรค่ะ” ลลิษารีบออกตัวอย่างเกรงใจเพราะช่วงหลังเธอเบิกเงินล่วงหน้าค่อนข้างถี่ แทบจะเดือนชนเดือน

“ไม่เป็นไร เบิกได้ตามสบายเลยจ้ะ” ชาลิสาทำท่าจะพูดอะไรมากกว่านั้น แต่เหลือบไปเห็นลูกค้ารายแรกที่เดินฝ่าแสงสลัวมาที่ร้านเสียก่อน ร่างสูงโปร่งของพิมพ์ใจเห็นแต่ไกล “นั่นไง พูดถึงก็มาโน่นแล้ว ตายยากจริง”

เสาร์ต่อมา

ปราณธรไม่มีธุระไปไหนในวันเสาร์จึงตั้งใจตื่นสาย กะวิ่งจ็อกกิงเข้าฟิตเนสแล้วไปตรวจโรงแรม แต่เอาเข้าจริงกลายเป็นว่าเสาร์นี้เขาตื่นเช้ากว่าทุกเสาร์ ด้วยว่าตอนนี้เพิ่งตีห้า

ปราณธรยืนเกาะระเบียง ยกแก้วน้ำขึ้นจิบ ตามองฝ่าแสงสลัวยามฟ้าสางตรงไปยังหน้าต่างห้องนอนของเรือนพักคนใช้ด้านล่าง ต่ำลงไปกว่าสามชั้นซึ่งอยู่ติดกับฝั่งห้องนอนเขาเป็นห้องนอนของลลิษา ความที่บ้านพักคนงานมีห้องว่างเหลืออยู่แค่ห้องเดียวคือปีกนี้ เด็กสาวจึงต้องพักอย่างเลี่ยงไม่ได้

ลลิษารูดผ้าม่านเปิดไว้ทุกด้าน กระนั้นความที่ยังเช้ามากจึงมองเข้าไปไม่เห็นอะไร เขาไม่เห็นความเคลื่อนไหวใดๆ ในห้องนอนเธอใจอยากรู้ว่าเธอตื่นหรือยัง หรือทำอะไรอยู่ เท้าไวเท่าความคิดเขาเดินกลับเข้าไปในห้องนอน ยกหูโทรศัพท์สายใน กดโทร. หาแม่บ้าน

“ป้ารำไพ ลลิษาตื่นหรือยังครับ”

“น่าจะยังนะคะ ห้องปิดประตูเงียบเชียบ ไฟยังไม่เปิด เช้าขนาดนี้น่าจะยังไม่ตื่น เด็กสมัยนี้ก็งี้แหละค่ะขี้เกียจตัวเป็นขน ถ้าตะวันยังไม่เลียก้น ไม่มีทางตื่นหรอกค่ะ”

ปราณธรพยายามไม่ใส่ใจคำสร้อยพวกนั้น เขาตรงเข้าประเด็น

"ถ้าลลิษาตื่นแล้ว บอกให้เธอมากินข้าวเช้ากับผมนะครับ บอกไปว่าผมมีเรื่องอยากคุยกับเธอ"

"ถึงกับอนุญาตให้ร่วมโต๊ะเลยหรือคะ"

"ทำไมจะไม่ได้"

"เด็กนั่นไม่มีหัวนอนปลายเท้า คุณปราณไม่น่าจะให้ท้ายนะคะ อีกอย่างคุณปราณไม่คิดเปลี่ยนใจหรือคะ ส่งแม่นั่นไปอยู่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า ไม่สิ...แก่ปูนนี้แล้วคงไม่มีที่ไหนรับ เอางี้ไหมคะเราหาบ้านอุปถัมภ์สักแห่งให้หล่อน"

"ป้ารำไพ" ปราณธรเรียกเสียงอ่อนใจ "ป้าเลิกพูดเป็นนิยายเถอะ พักนี้ดูละครมากไปแล้ว เราพูดเรื่องนี้จบไปแล้วตั้งแต่เมื่อวาน ผมย้ำอีกครั้ง ผมตกลงใจแล้วว่าจะให้ลลิษาอยู่บ้านนี้จนกว่าเธอจะจบมหา'ลัย ว่ากันตามนี้นะครับ ถ้ามีอะไรเปลี่ยนแปลงผมค่อยบอกป้า"

"แต่คุณปราณคะ"

"ไม่มีแต่ อย่างที่ผมบอก ลลิษาเป็นลูกสาวลักษณ์ เธอหนีร้อนมาพึ่งเย็น เธอตัวคนเดียวไม่มีใคร เพราะงั้นผมอยากให้ป้าเอ็นดูเธอ คิดซะว่าเธอเป็นลูกเป็นหลานคนหนึ่ง"

"ฮึ" รำไพทำเสียงขึ้นจมูก "เอ็นดูได้หรือคะ มองป้าตาขวางยังกับหมาบ้าแบบนั้น แววตาแม่นั่นแข็งกร้าวยอมคนซะที่ไหน แบบนี้จะให้คิดเป็นลูกเป็นหลานไม่ได้หรอกค่ะ แถมเวลามองคุณปราณก็ชม้อยชม้ายชายตา เด็กอะไรไม่รู้แก่แดดแก่ลม หล่อนตั้งใจเล่นหูเล่นตากับคุณปราณนะคะ มาอยู่นี่หวังจะจับคุณปราณชัดๆ"

"ผมรู้น่าใครไปใครมาด้วยวัตถุประสงค์อะไร เอาเป็นว่าผมยังดูแลตัวเองได้ ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง"

"คุณปราณไม่ทันเด็กนั่นหรอกค่ะ หูตาแพรวพราวซะขนาดนั้น"

"ป้ารำไพ ผมจะสี่สิบอยู่แล้วนะ แก่ปูนนี้แล้วถ้ายังไม่ทันเล่ห์เหลี่ยมผู้หญิง ป้าคงได้เลี้ยงหลานไปนานแล้ว"

"ว่าได้หรือคะ ที่ผ่านมาที่ไม่โดนผู้หญิงจับ ก็เพราะว่าพวกหล่อนโตๆ กันแล้ว พูดจากันรู้เรื่อง แต่แม่นี่ไม่ใช่ หล่อนยังเด็ก แล้วก็มาเพื่อจับคุณปราณโดยเฉพาะ แถมยังวัยละอ่อนคราวลูกแบบนี้ ป้ากลัวใจว่าคุณปราณจะไม่ทัน"

"ป้ารำไพ" ปราณธรเรียกเน้นเสียง โกรธจนขำ "ลลิษายังเด็กเธอคงไม่คิดอะไรซับซ้อนอย่างที่ป้าว่าหรอกครับ ขอบคุณที่เป็นห่วงเอาเป็นว่ายังไม่มีอะไรน่าห่วง ตกลงตามนี้นะครับ ตามเธอมากินข้าวเช้ากับผมด้วย"

"ไม่คิดเปลี่ยนใจหางานพาร์ตไทม์ใหม่ทำจริงๆ หรือ" พิมพ์ใจถามขึ้นเมื่อลลิษาเดินมาเสิร์ฟกาแฟ

"ทำไมล่ะที่นี่เงินดีออก แถมทิปก็หนักด้วย" ลลิษาทรุดตัวนั่งตรงข้ามเพื่อน ตอนนี้ลูกค้ายังไม่มีเพราะยังเช้าอยู่มาก เธอจึงออกมานั่งคุยกับพิมพ์ใจได้

"ฉันบอกตั้งกี่ครั้งแล้วว่าฉันเลี้ยงเธอได้ ไม่ต้องเหนื่อยมาทำงานพาร์ตไทม์พวกนี้หรอก"

"แล้วฉันก็บอกเธอแล้วเหมือนกันว่าฉันมีมือมีเท้า ฉันหาเลี้ยงตัวเองได้"

พิมพ์ใจเป็นเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวที่เหลืออยู่ พวกเธอเรียนโรงเรียนนานาชาติชื่อดังด้วยกัน ค่าเทอมแพงหูฉี่ด้วยว่าสมัยนั้นพ่อเธอยังรวย พ่อแม่เห็นตรงกันว่าการให้การศึกษาแก่ลูกเป็นการลงทุนที่คุ้มค่าและยั่งยืน ฉะนั้นจึงไม่เคยเขียมกับรายจ่าย ไม่ว่าเธออยากไปซัมเมอร์แคมป์หรือแคมป์ภาษาที่ไหน พ่อเป็นต้องสนับสนุน แถมบางคราวบินไปดูแลเธอด้วยตัวเอง

อย่างว่าเธอเป็นลูกโทน พ่อแม่จึงรักมาก ทุกซัมเมอร์เธอไปแคมป์ภาษาที่ต่างประเทศ ไม่ยุโรปก็อเมริกา เธอชื่นชอบประเทศเมืองหนาว

เลยหาเรื่องเที่ยวทุกซัมเมอร์ แต่พอครอบครัวถังแตก พ่อประสบอุบัติเหตุต้องนอนแบ็บเป็นเจ้าชายนิทรา เธอก็ไม่เคยได้ไปเที่ยวต่างประเทศอีกเลย เพราะต้องเก็บออมเงินทุกบาททุกสตางค์เป็นค่ารักษา แล้วพอพ่อเสีย จังหวะไล่ๆ กันแม่ก็ป่วยเป็นมะเร็ง เงินทองที่เหลือน้อยอยู่แล้วยิ่งร่อยหรอลงไปอีก เธอเลยตัดสินใจขายทุกอย่างที่มีเพื่อแปลงเป็นเงินค่ารักษาแม่ รวมถึงเพื่อประทังชีวิตด้วย แม่ยอมตัดใจขายบ้านหลังโตที่เธออยู่มาแต่อ้อนแต่ออกแล้วออกไปหาบ้านเช่าหลังเล็กๆ เพื่อประหยัดค่าใช้จ่าย

ครอบครัวเริ่มติดลบ ไม่มีเงินจุนเจือปากท้อง ตอนนั้นเธอคิดจะลาออกจากโรงเรียนเพื่อหางานทำ แต่แม่ขอไว้ แม่บอกว่าอย่างเดียวที่จะเหลือเป็นมรดกให้เธอได้คือการศึกษา ขอให้เธอแข็งใจเรียนจนจบอย่างน้อยปริญญาตรีก็ยังดี เธอเลยฮึดสู้ ขอทุนโรงเรียน ช่วงนั้นเองที่เพื่อนๆ เริ่มตีจากไปทีละคนสองคนกระทั่งไม่เหลือใคร มารู้ตัวอีกทีว่าข้างกายเหลือแค่พิมพ์ใจก็ตอนที่ทุกคนหนีหน้าไปหมดแล้ว

พิมพ์ใจไม่รังเกียจกับความยากจน ในขณะสังคมที่เธออยู่ผู้คนนับหน้าถือตากันด้วยเงินทอง ใครจนหรือขอทุนโรงเรียนจะถูกมองว่าเป็นชนชั้นสอง ยิ่งตอนแม่ป่วยระยะสุดท้าย เธอลำบากหนักมาก ช่วงนั้นไม่มีเงินเก็บ แม้จะขอเงินจากปราณธรแต่ก็ไม่พอ เพราะนอกจากจะใช้จ่ายเป็นค่ารักษาแม่แล้ว ยังต้องใช้หนี้ที่กู้ยืมมารักษาพ่อด้วย เธอตัดสินใจหางานพาร์ตไทม์ทำ แข็งใจเรียนไปทำงานไปทั้งที่ลำบากมาก เพราะเมื่อทำงานพาร์ตไทม์ เวลานอนไม่พอ แถมไม่มีเวลาอ่านหนังสือทบทวน ถ้าไม่ได้พิมพ์ใจช่วยติว เธอคงไม่สามารถจบไฮสกูลพร้อมเพื่อนๆ ได้

ตอนนี้เธอสอบสัมภาษณ์และรายงานตัวเข้าเรียนมหาวิทยาลัยแล้ว ตั้งใจจะทำงานพาร์ตไทม์ต่อไป แต่ถ้าค่าใช้จ่ายไม่พอ เธอกะขอทุนมหาวิทยาลัยหรือไม่ก็กู้กองทุนเล่าเรียน เธอไม่ได้หวาดหวั่นกับ

อนาคตที่ยังมาไม่ถึง คิดว่าเป็นความท้าทาย เปรียบไปเหมือนกับการพาตัวเองเข้าไปในชีวิตของปราณธร

เธอไม่รู้ว่าเริ่มต้นรักหนุ่มใหญ่คนนั้นเมื่อไร บางทีอาจเริ่มจากสามปีก่อนที่แม่ป่วยหนักแล้วเริ่มเพ้อถึงปราณธร หรือไม่อาจย้อนไปไกลกว่านั้นเมื่อสมัยเด็กๆ เวลาพ่อเมามักเล่าเรื่องสมัยก่อน พ่อมักบ่นน้อยใจที่แม่ยังไม่ลืมคนรักเก่า พ่อรู้สึกเป็นปมด้อยที่ตัวเองแก่กว่าแม่มาก ท่านชอบพูดบ่อยๆ ว่าคนแก่คราวพ่อหรือจะสู้คนหนุ่มๆ ได้ ฟังพ่อบ่อยเข้าเธอเลยเอาไปถามแม่ สมัยนั้นเพิ่งจะสี่ห้าขวบ แววตาแม่เป็นประกายเวลาพูดถึงเขา ตอนนั้นเธอไม่เข้าใจ แล้วจากนั้นแม่ก็พูดถึงเขาบ่อยๆ โดยที่ไม่ต้องอาศัยการกระตุ้นใดๆ อีก

ตอนเด็กๆ เธอฟังแล้วไม่กล้าเอาไปเล่าให้พ่อฟังต่อ เพราะกลัวพ่อเสียใจ เธออยู่กับเรื่องราวของปราณธรมาเป็นสิบปี กระทั่งวันที่แม่ป่วยหนัก บอกให้เธอไปขอเงินจากปราณธรเพราะเห็นว่าเธอรับภาระคนเดียวไม่ไหวอีกแล้ว นั่นเป็นที่มาที่เธอเริ่มเซิร์ชหาข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตเกี่ยวกับผู้ชายที่ชื่อปราณธร แล้วก็พบว่าเขาเป็นผู้ชายที่รวยลำดับต้นๆ ของฟ้าเมืองไทย เป็นหนุ่มสำราญและเป็นเพลย์บอยที่ข้างกายไม่เคยขาดสาวๆ เธอแอบเหน็บเขาว่าเป็นผู้ชายบ้ากาม

เธอเริ่มศึกษาข้อมูลเขา รู้ว่าเขาชอบผู้หญิงที่ช่ำชองเรื่องเพศ นั่นเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้เธอเริ่มศึกษาว่าเซ็กซ์คืออะไร และจะทำอย่างไรให้ผู้ชายอย่างเขาพึงใจ เธอเคยอ่านบทสัมภาษณ์ ปราณธรบอกว่าถึงเขาจะเจ้าชู้แค่ไหน แต่เขาจะไม่ขึ้นเตียงกับเด็กสาว ผู้หญิงอายุน้อยสุดที่เขาคบหาอยู่ในตอนนี้คือนางแบบวัยยี่สิบสี่ นั่นคือ มิญชยา

เธอสืบค้นข้อมูลเขา กระทั่งรู้ว่าเขาเรียนที่ไหนในสมัยมัธยมและอุดมศึกษา ก่อนจะไปต่อเมืองนอก หรือปัจจุบันคบหากับใคร รู้กระทั่งน้ำหนัก ส่วนสูง งานอดิเรก อาหาร และสีที่เขาชอบ แต่การท่องไปในโลกของเขาเหมือนดาบสองคม ยิ่งศึกษา เธอก็ยิ่งหลงใหลคลั่งไคล้เขา

ยิ่งตระหนักว่าเขาเป็นผู้ชายชวนฝัน แต่ในขณะเดียวกันก็อันตราย รู้อยู่เหมือนกันว่าเธอกำลังเล่นกับไฟ เพราะผู้ชายอย่างเขาไม่มีทางหยุดที่ผู้หญิงคนไหน เขาเหมือนพรานล่าเนื้อที่สนุกกับการไล่ล่า แต่ไม่คิดลงหลักปักฐานกับใคร เธอถามตัวเองว่าพร้อมไหมถ้าจะตกเป็นของเล่นแค่ชั่วครั้งชั่วคราว คำตอบที่ได้กลับมาคือ เธอพร้อมจะเสี่ยงเมื่อมั่นใจว่าพร้อมรับชะตากรรมหากพ่ายแพ้หมดท่า อย่างร้ายสุดเธอก็จะได้มีช่วงเวลาดีๆ กับผู้ชายในฝัน แต่หากโชคดี เธออาจได้หัวใจเขามาครอง

จากนั้นเธอเริ่มศึกษาข้อมูลเชิงลึกกว่านั้น เธอพบว่าเซ็กซ์เป็นทั้งจุดแข็งและจุดอ่อนของเขา เธอจึงคิดใช้เรื่องนี้ในการเข้าหาเขา โดยเริ่มบ่มเพาะประสบการณ์ด้านนี้เมื่อสามปีก่อน บอกตัวเองให้ทำตัวให้ชินกับเรื่องอย่างว่า ทั้งที่แรกเริ่มเป็นอะไรที่น่าอับอายขายหน้า

เธอเริ่มจากหาหนังสือปลุกใจเสือป่ามาอ่าน เซิร์ชอินเทอร์เน็ตหาคลิปมาดู และขั้นตอนสุดท้ายคือชวนพิมพ์ใจทดลองกันจริงๆ เมื่อคิดว่าตัวเองเจนสังเวียน เธอก็เริ่มเข้าหาปราณธรอีกครั้ง พยายามสร้างภาพให้เขาเห็นว่าเธอมีประสบการณ์ช่ำชอง สามารถปรนเปรอให้ความสุขเขาบนเตียงได้ และนั่นเป็นที่มาที่เธอพาตัวเองไปหาเขาอีกครั้งเมื่อสามวันก่อนพร้อมกับเสนอตัวให้เขา

เธอเชื่อว่าต้องเข้าหาเขาด้วยวิธีพิเศษหรือแปลกพิสดารเท่านั้นถึงจะทำให้เขาสนใจและจดจำเธอได้ และคิดว่าแผนการนี้ได้ผล เพราะเขามีท่าทีแปลกๆ เมื่ออยู่กับเธอ เขามักหน้าแดง ขวยเขินบ่อยๆ เมื่อเธอแสร้งพูดทะลึ่งตึงตัง ทั้งที่คิดว่าเขาเจนเรื่องอย่างว่า ไม่น่าจะหน้าบาง แต่เอาเข้าจริงปราณธรกลับขี้อายกับการพูดจาหยาบโลนสองแง่สองง่ามของเธอ เธอเลยยิ่งสนุกที่ได้แกล้งเขา ชอบดูเวลาที่เขาเขิน เป็นอะไรที่ขัดกันดี ผู้ชายตัวโตที่เจนเรื่องเพศ แต่กลับหน้าแดงง่ายๆ เมื่อถูกแซวเรื่องอย่างว่า

ยิ่งมองเขาเธอก็ยิ่งตกหลุมรัก เธอสามารถจ้องเขาได้ทั้งวันไม่รู้เบื่อ ตามตื๊อเขาทั้งที่ไม่ใช่วิสัยเธอที่จะวิ่งตามผู้ชายคนไหน เธอเดินหน้าตามแผนด้วยการอ้างเรื่องติดหนี้สี่ล้าน ตามด้วยการคืนห้องเช่าแล้วขนเสื้อผ้าไปอยู่กับเขา ถ้าพ่อแม่ยังอยู่และรู้เรื่องนี้ คงเป็นลมล้มพับไปแล้วกับความแก่แดดและความกล้าก๋ากั่นของเธอ...

"ถ้าเธอยืนกรานจะทำงานพาร์ตไทม์ต่อ ฉันก็ไม่อยากให้ทำที่นี่" พิมพ์ใจขอตรงๆ

"เพราะอะไร"

"ธรทำอยู่ที่นี่"

"เกี่ยวอะไรกับธร อีกอย่างฉันทำของฉันก่อน ธรมาทีหลัง"

ธราธรเป็นเพื่อนโรงเรียนเดียวกับพวกเธอ แต่ต่างห้องกัน เขาย้ายมาเรียนเทอมสองเมื่อสองปีก่อน นัยว่าทำตัวเกกมะเหรกเกเรสมัยเรียนอยู่ที่อเมริกา พ่อแม่เลยเรียกตัวกลับไทย ให้มาเรียนที่โรงเรียนนานาชาติในไทย ตอนเจอธราธรครั้งแรก เขาแกล้งเธอสารพัด ทั้งเปิดกระโปรง เอากบเขียดใส่กระเป๋า ดีที่ได้พิมพ์ใจช่วยไว้ หลายครั้งเข้าพิมพ์ใจทนไม่ได้เลยท้าชกต่อยกับธราธร ฝ่ายนั้นจึงซาเรื่องแกล้งเธอไปได้บ้าง เรียกว่าระหว่างธราธรกับพิมพ์ใจเหมือนเป็นไม้เบื่อไม้เมากัน แต่ตอนหลังท่าทีธราธรเปลี่ยนไป พอรู้ว่าเธอไม่มีพ่อแม่ หนำซ้ำยังลำบากจนต้องขอทุนเรียน เขาก็หันมาทำดี ไม่เคยแกล้งเธออีกเลย แถมยังขอให้พี่ชายช่วยรับอุปการะเธอด้วย แต่ตอนนั้นเธอปฏิเสธไป

"ธรชอบเธอ มันตามจีบเธอ ใครๆ ก็ดูออก"

"แล้วเป็นความผิดของฉันหรือ"

"ไม่ แต่ถึงไม่ใช่ ฉันก็ไม่อยากให้เธอเปิดโอกาสให้มัน"

"แล้วฉันเปิดที่ไหน"

"ทำงานด้วยกันก็ต้องสนิทกัน แล้วหมอนั่นก็จ้องหาโอกาสอยู่"

"โอเคฉันเข้าใจความปรารถนาดีของเธอ แต่ช่วยยืนยันหน่อย

เถอะว่าที่ทำไปทั้งหมดนี่ไม่เกี่ยวกับหึงหวงใช่ไหม”

“แล้วฉันไม่มีสิทธิ์รึไง”

“ฉันว่าฉันเคลียร์เรื่องนี้ไปแล้วนะ เธอไม่มีสิทธิ์หึงฉัน เราไม่ได้เป็นแฟนกัน เราเป็นเพื่อนกัน เธอเป็นเพื่อนรัก เป็นเพื่อนสนิทคนเดียวของฉัน”

“เราขึ้นสวรรค์ด้วยกันขนาดนั้นแล้ว เธอยังจะว่าแค่เพื่อนอีกหรือ ถามหน่อยเถอะ เคยมีใครให้ความสุขเธอเหมือนที่ฉันให้ไหม”

ลลิษารีบถลาเอามือไปอุดปากเพื่อน เหลียวซ้ายแลขวาเลิ่กลั่กกลัวว่าจะมีใครมาได้ยิน “จะบ้าหรือไง มาพูดอะไรตรงนี้”

“ก็มันเรื่องจริง เรามีอะไรกันแล้ว เธอเป็นแฟนฉันนะลิซ” พิมพ์ใจยื้อมือพลางจูบฝ่ามือ

ลลิษารีบกระชากมือกลับ ถอยกลับมานั่งตัวตรง ผ่อนลมหายใจพรืดใหญ่ การมีอะไรด้วยกันที่พิมพ์ใจว่า คือการใช้นิ้วกับปาก

พิมพ์ใจเป็นทอมที่หน้าตาหล่อมาก แทบดูไม่ออกว่าเป็นผู้หญิงถ้าไม่เปลื้องผ้า เพราะแม้แต่เสียงก็ยังห้าวเกินตัว เธอรู้จักกับพิมพ์ใจตั้งแต่เกรดเจ็ด แล้วนับแต่นั้นก็ตัวติดกันยังกับกะละแม บางทีการที่เธอเลือกพิมพ์ใจเป็นครูสอนประสบการณ์ทางเพศอาจเป็นความผิดพลาดเพราะทำให้อีกฝ่ายตู่ว่าเธอเป็นแฟน ทั้งที่ไม่มีความหมายอะไรมากไปกว่าเป็นตัวแทนของปราณธร เธอไม่กล้าลองกับผู้ชายจริงๆ กลัวปัญหาสารพัดตามมาถึงได้เลือกพิมพ์ใจ แต่ตอนนี้เธอเสียใจที่ตัดสินใจผิดพลาด

ลลิษาทำท่าจะแย้ง แต่ไม่ทันได้เอ่ยปากก็มีซอปเปอร์ราคาแพงพุ่งมาจอดหน้าร้าน คนขี่สวมชุดหนังสีดำอย่างเท่โดยมีธราธรซ้อนท้ายก่อนจะตวัดขาลงจากรถ ถอดหมวกกันน็อกส่งให้คนขี่ เธอจ้องคนขี่ซึ่งตอนนี้ถอดหมวกกันน็อก อวดใบหน้าหล่อเหลาคมสัน น่าจะอยู่ในวัยสามสิบต้นๆ

"พี่ชายธรนี่เท่จริงๆ" พิมพ์ใจพึมพำ

"คนนี้หรือที่พี่ชัญชอบ"

"ใครบอก คนนี้ว่าที่พี่เขยฉัน คนที่พี่ชัญชอบคือคุณปราณธร ซีอีโอไมเนอร์ พี่ชายคนโตของธรต่างหาก"

"ฮะ!...อะไรนะ" ลลิษาตกใจแทบตกเก้าอี้ หันขวับมองเพื่อนใบหน้าเผือดสี

"ทำไมต้องทำหน้าตกใจแบบนั้น"

"เก๊าะ...ฉันไม่เคยรู้ว่าคุณปราณธรเป็นพี่ชายธร"

"เธอรู้จักเขาด้วยหรือ"

ลลิษาอึกอัก หน้าแดง "ก็...เขาดังออก เป็นข่าวทางทีวีบ่อยๆ"

พิมพ์ใจพยักหน้ารับรู้ "ธรกับคุณปราณธรเป็นพี่น้องคนละแม่ คุณปราณธรเป็นลูกเมียหลวง ส่วนธรกับพี่บุตรเป็นลูกเมียน้อย ความที่พ่อของคุณปราณธรรู้สึกผิดกับลูกเมีย เลยไม่กล้าให้ธรกับพี่บุตรใช้นามสกุลตัวเอง ทั้งคู่เลยต้องใช้นามสกุลแม่ เหตุนี้น้องต่างแม่กับคุณปราณธรถึงมีนามสกุลไม่เหมือนกัน และเพราะเหตุนี้อีกเหมือนกันที่ทำให้ธรมันนอยด์หนัก ถึงกับฟาดงวงฟาดงาก่อเหตุสารพัดตอนที่อยู่อเมริกาจนต้องถูกเรียกตัวกลับ หมอนี่ต้องการเรียกร้องความสนใจจากพี่ชาย ต้องการประท้วงที่พ่อรักลูกไม่เท่ากัน น่ารังเกียจชะมัด ทั้งที่ตัวเองเป็นแค่ลูกเมียน้อย แม่ก็เป็นแค่เด็กรับใช้ในบ้าน กลับทำตัวใฝ่สูงตีเสมอพี่ชาย"

"พอแม่คุณปราณธรเสีย พ่อเขาถึงอุ้มชูเมียน้อยพาออกสังคมใช่ไหม" ลลิษาถามอย่างพอเดาอะไรๆ ได้

"ประมาณนั้นแหละ ธรถึงได้กลับมากร่างได้ไง แต่ยังไงพ่อธรก็เกรงใจคุณปราณธรอยู่มาก ยังไม่กล้าให้ใช้นามสกุลตัวเอง แถมเวลาจะตัดสินใจอะไร ยังต้องถามความเห็นลูกชายคนโตก่อน อย่างตอนที่พี่บุตรจะได้ขึ้นมาเป็นผู้จัดการ พ่อเขายังต้องถามความเห็นคุณปราณ-

ธร พอเขาโอเค พ่อเขาถึงทำเรื่องเข้าบอร์ด”

“ดูเธอรู้เรื่องครอบครัวธรดีนะ”

“ไม่แปลก หมอนี่จีบเธออยู่ ฉันก็ต้องสนใจเป็นธรรมดา”

ลลิษาเหลือบมองไปทางคนทั้งคู่ที่ยังพูดคุยอยู่ข้างรถชอปเปอร์ เธอยังคงอึ้งด้วยความคาดไม่ถึงว่าโลกจะกลมขนาดนี้ ไม่คิดว่าจะเจอจุดได้ตำตอเข้าอย่างจัง วูบหนึ่งรู้สึกไม่สบายใจแปลกๆ มีอะไรบางอย่างรบกวนใจเธอ แต่เธอตอบไม่ได้ว่าคืออะไร

“ป้าว่าอะไรนะ” ปราณธรถามย้ำ

“ป้าบอกว่าแม่นั่นไม่อยู่ในห้องแล้วค่ะ ป้ารอจนเจ็ดโมง เอะใจเลยลองเข้าไปเคาะประตู ปรากฏว่าอันตรธานหายไปแล้ว”

ปราณธรอึ้ง “เสื้อผ้าล่ะยังอยู่มั้ย”

“อยู่ค่ะ นี่คุณปราณคิดอะไรอยู่คะ คิดว่าป้าจะเป็นนางยักษ์ใจร้ายกลั่นแกล้งลูกแกะจนเด็กนั่นอยู่ไม่ได้ ต้องหอบผ้าหนีออกจากบ้านอย่างงั้นหรือคะ” รำไพคอแข็ง

ปราณธรยิ้มแหยๆ “ไม่ได้หมายความอย่างงั้น แค่เห็นว่าป้ากับลลิษาไม่กินเส้นกัน”

รำไพตวัดตาค้อน “ก็เลยจะแกล้งให้อยู่ไม่ได้งั้นสิคะ ไม่ใช่หรอกค่ะ ถึงป้าอยากไล่เด็กนั่นให้พ้นบ้านนี้แค่ไหน แต่ก็รู้ว่าเป็นเด็กโปรดของคุณปราณ ป้าไม่กล้าหรอกค่ะ ยืนยันว่าป้าไม่ได้แกล้งจนเด็กนั่นอยู่ไม่ได้ คุณปราณไม่ต้องห่วงหรอกค่ะ เดี๋ยวเด็กนั่นก็กลับมาเอง วันเสาร์แบบนี้แม่นั่นคงออกไปตะลอนๆ เที่ยวกับเพื่อน เย็นๆ คงกลับ”

ปราณธรหน้าแดง “แก้ความเข้าใจกันก่อนนะ ลลิษาไม่ได้เป็นเด็กโปรดของผม”

“หรือคะ ใครแตะก็ไม่ได้นี่คะ ขนาดเป็นเด็กไร้หัวนอนปลายเท้าคุณปราณยังจะให้มาร่วมโต๊ะ”

"ผมบอกป้าไปแล้ว เธอไม่ใช่เด็กไร้หัวนอนปลายเท้า เธอเป็นลูกสาวของลักษณ์"

"แม่ลูกต่างกันลิบลับ คุณลักษณ์เรียบร้อยเป็นผ้าพับไว้ แต่แม่นี่ยังกะหลุดมาจากคนละโลก"

สมัยเรียนปริญญาตรี ปราณธรคบหากับลักษณาอยู่ในสายตารับรู้ของผู้ใหญ่ตลอด ปราณธรพาลักษณามารับประทานข้าวที่บ้านเลยเป็นที่รู้จักของเธอไปด้วย ทุกคนรักใคร่เอ็นดูลักษณาด้วยว่าเป็นเด็กเรียบร้อยอ่อนหวาน ถ่อมตัว มีสัมมาคารวะ ที่สำคัญไม่ก๋ากั่นแก่แดด

ปราณธรฟังแล้วอดยิ้มขำไม่ได้ พยายามตีหน้าเคร่ง "ป้ารำไพไม่มีเบอร์โทร. ลลิษาเลยหรือ"

รำไพจ้องหน้านายหนุ่มยังกับเห็นเขางอกออกจากหัว "คนที่ควรมีใช่ป้าหรือคะ ป้าจะมีเบอร์แม่นั่นไปทำไม"

ปราณธรชะงัก รำไพพูดคำก็เหน็บลลิษาคำ เขาเห็นว่าคุยไปก็ไร้ประโยชน์เลยโบกมือไล่ "ป้าไปเถอะ ผมไม่มีอะไรแล้ว เดี๋ยวผมจะกินอาหารเช้าละ"

"ถ้าเด็กนั่นกลับมา ป้าจะบอกให้มาหาคุณปราณที่นี่ค่ะ"

"ผมว่าจะเข้าโรงแรม คงกลับบ้านดึก"

"งั้นป้าจะบอกให้แม่นั่นมาหาคุณปราณทันทีที่คุณปราณกลับมาแล้วกันค่ะ"

ปราณธรพยักหน้า เขาหันมาจัดการมื้อเช้าตรงหน้า ลลิษาไปไหนกันตั้งแต่เช้า วานซืนเขาเองก็ละเลยที่จะถามไถ่ความเป็นไปของเธอ ไม่แม้แต่จะขอเบอร์โทรศัพท์ไว้

4

“คุณเรียกหาหนูหรือคะ”

ปราณธรซึ่งกำลังคิดอะไรอยู่เพลินๆ นอนหงาย กายเหยียดยาวไปตามความยาวของแพยางกลางสระ เหลียวมามองเมื่อได้ยินเสียงเรียก พลันที่เห็นว่าเป็นลลิษา เขาตกใจเผลอพลิกกายหนีด้วยว่านุ่งกางเกงตัวเดียว เลยเกิดเสียงตูมใหญ่ตามด้วยน้ำกระเพื่อมเป็นวงกว้าง

ปราณธรสำลักน้ำ เด็กสาวหัวเราะอย่างชอบใจ

“ขอโทษที่ทำให้ตกใจค่ะ”

ปราณธรเหลียวมองอย่างเข่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน ปากบอกว่าขอโทษแต่สีหน้าคนพูดกลับยิ้มละไม แล้วหัวใจเขาก็แทบหล่นลงตาตุ่มเมื่อเห็นว่าเธอนั่งยองๆ อยู่ริมสระ กระโปรงถกเหนือต้นขา เห็นกางเกงในสีดำตัดกับขาขาวนวลเนียนผุดผาด ปราณธรเมินหลบ หัวใจเต้นไม่เป็นส่ำ หน้าแดงระเรื่อ

“เธอเข้ามาทำไม ไม่รู้หรือว่านี่เป็นเขตหวงห้าม ไม่มีใครเข้ามาได้ทั้งนั้นถ้าฉันไม่เรียก” ปราณธรหันข้างคุย ไม่กล้ามองตรงๆ เลย ไม่เห็นแววตาพราวระริกของลลิษา เด็กสาวกวนประสาทได้ดีแท้ วันนี้ทั้งวันเขาไม่มีสมาธิเดินตรวจตราโรงแรม ก็ด้วยนวลเนื้อกลางลำตัวที่ขาวผุดผาดเป็นยองใยนั่นละ ด้วยว่าใจคอยแต่กระหวัดนึกถึงภาพ

วันก่อน เขาเลยกลับบ้านแต่หัววัน

“ก็คุณเรียกหนูไม่ใช่หรือ ป้ารำไพบอกว่ากลับมาถึงบ้านให้รีบมาหาคุณ”

“ก็ใช่ แต่ไม่ใช่ที่นี่ เห็นอยู่ฉันนุ่งผ้าไม่เรียบร้อย ไปรอที่ห้องรับแขก เดี๋ยวฉันตามไป”

“กางเกงว่ายน้ำนี่เขาเรียกว่าไม่เรียบร้อยหรือคะ หนูเพิ่งรู้ว่าเวลาลงน้ำ เขาให้ลงทั้งชุดอย่างนี้”

เสียงตูมดังขึ้นทันทีที่เธอพูดจบ เขาเหลียวขวับไปมองอย่างตกใจ ลลิษาทิ้งตัวลงสระและกำลังว่ายตรงเข้ามา แรงต้านจากน้ำทำให้กระโปรงพันรอบต้นขาจนร่นขึ้นมาถึงเอว เห็นแก้มก้นที่โผล่พ้นกางเกงใน ต้นขาเรียวยาวขาวผุดผาดกำลังตีขาว่ายเข้ามา เห็นได้ชัดว่าขาวอมชมพูด้วยเลือดฝาด

“เธอนี่กวนประสาทดีแท้” ปราณธรพูดอย่างใจคิด เด็กสาวใช้มือตีน้ำวนรอบตัวเขาไม่ต่างจากมัจฉา ก่อนพลิกตัวนอนหงาย และขยับวงล้อมใกล้เข้ามาทุกขณะ

ใจเขาเต้นแรง เชิ้ตขาวบางจ๋อยตอนนี้ชุ่มน้ำ เห็นทะลุไปถึงไหนๆ จนเห็นบราเซียร์ลายลูกไม้น่ารัก ใจกระหวัดนึกไปถึงบราเซียร์ที่เขายังเก็บไว้ในลิ้นชักข้างหัวเตียงในห้องนอน ปราณธรยกมือแตะจมูก กลัวว่าเลือดกำเดาจะพุ่งจริงๆ

“ขึ้นจากสระไปซะ เธอแต่งตัวไม่เรียบร้อยนะ” ขณะที่พูดปลายเท้าเรียวเล็กขาวนวลเนียนกำลังตีขาใกล้อกเขา

พระเจ้า...แค่เห็นเท้าเปลือยของลลิษา เขาก็เกิดอารมณ์ น้องชายเขาครัดเคร่งจนปวดหนึบ อยากสำเร็จโทษตัวเอง แต่ต้องไม่ใช่ต่อหน้าแม่ตัวแสบ

“สรุปเอาไง นุ่งกางเกงตัวเดียวก็ว่าไม่เรียบร้อย นี่ลงทั้งชุดก็ว่าไม่เรียบร้อยอีก”

ปราณธรกัดฟันกรอด พูดเสียงต่ำแทบไม่ลอดไรฟัน “อย่ายั่วโทสะฉันให้มากนัก ฉันมีขีดจำกัดในความอดทน”

ไม่ใช่โทสะ แต่เป็นความอดทนที่จะไม่คว้าแม่ตัวยุ่งมาบดขยี้ใต้น้ำ ลลิษาพลิกตัวลอยคอ แรงดันของน้ำดันกระโปรงขึ้นมาปิดหน้า เธอต้องคอยกดลง นี่แม่ตัวแสบคิดว่ากำลังเล่นระบำใต้น้ำอยู่รึไง เขามองฝ่าน้ำที่กำลังหมุนวนรอบตัว คราใดที่แรงกระเพื่อมจากการตีน้ำลดลงเขาก็เห็นบราเซียร์ลายลูกไม้และกางเกงใน คงไม่ต่างจากเธอที่เห็นกางเกงว่ายน้ำตัวเดียวของเขา ซึ่งตอนนี้มีบางอย่างกำลังขยายขนาดได้ที่

เขาต้องการลลิษามากชนิดที่ไม่เคยต้องการใครมากเท่าครั้งนี้มาก่อน แม้กับลักษณาเขายังอดเปรี้ยวไว้กินหวานได้ แม้ต้องรอนานจนกินแห้ว เขาก็ยังไม่ทรมานเท่าครั้งนี้ บางทีอาจเพราะตระหนักชัดแจ้งว่าอาหารโอชะอยู่ตรงหน้า แต่ไม่อาจแตะต้องได้ด้วยว่าเป็นของต้องห้าม

ลลิษาอ่อนคราวลูก แถมเป็นลูกสาวของอดีตคนรักซึ่งเปรียบไม่ต่างจากลูกสาวเขา เขาไม่อาจล่อลวงเธอขึ้นเตียงแม้ว่าเธอเป็นฝ่ายเสนอและเต็มใจเอง ฉะนั้นยิ่งสะกดใจ เลยยิ่งกลายเป็นความต้องการและความทรมานรวดร้าว

“คุณเป็นผู้ชายที่ปากกับใจไม่ตรงกันที่สุดรู้มั้ย คุณต้องการหนูแต่คุณปากแข็ง”

ลลิษาเหลือบมองประจักษ์พยานเบื้องล่าง แล้วเลื่อนสายตาสบตาเขา ทิ้งสายตาอ้อยอิ่งมากด้วยความหมายราวกับสาวเจนเซ็กซ์

ปราณธรขบกรามแน่น เมินหน้า

“อย่ามองฉันด้วยสายตานั้นลลิษา” เขากัดฟัน เธอกำลังส่งสายตาเชิญชวนและปัญหาอยู่ที่เขารักใบหน้าจิ้มลิ้มพริ้มเพรานั่น รักแววตาใสๆ ที่กำลังจ้องมองมาอย่างเปิดเผยความรู้สึก

"แบบนั้นน่ะแบบไหนคะ"

สวรรค์...ลลิษาไปเลียนเสียงเซ็กซี่นั่นมาจากไหน เธอทำให้เขานึกถึงลูกแมวยั่วสวาทที่กำลังตวัดเลียขนให้ชู้รักหลังเสร็จกิจ

"แบบที่เธอทำอยู่นั่นแหละ" เสียงปราณธรดุดัน แต่กลับแหบพร่าอย่างยากจะควบคุม เขาบดกรามอย่างไม่ชอบใจตัวเอง

"คุณต้องการหนู คุณจะปฏิเสธตัวเองไปทำไม"

"อย่าสู่รู้กับเรื่องคนอื่นไปหน่อยเลย เธอยังเด็กเกินกว่าจะมาทำตัวก๋ากั่นแบบนี้"

"แบบนี้ยังเด็กมั้ย"

ปราณธรสะดุ้งเมื่อเธอพุ่งตัวเข้าหา เธอจับมือเขา คงกะเล่นพิเรนทร์แต่พลาดด้วยเท้าหยั่งไม่ถึงพื้น เลยเสียหลักหน้าคะมำ เขารีบเอื้อมมือไปคว้าเอวช่วยพยุง แต่เด็กสาวกลับไถลเข้าอ้อมแขนกว้างแล้วยืดตัวขึ้นโอบรัดรอบคอเพื่อเป็นหลักยึด สองขาเกี่ยวกระหวัดรอบเอวเขา ปราณธรหน้าแดงก่ำกับท่าลิงอุ้มแตง เธอคงไม่ตั้งใจ แต่การที่น้องสาวเธอบดเบียดกายเขาก็ยากที่จะทำให้ลืมเลือนความจริงข้อนี้

"เธอจะทำอะไร" ปราณธรกระซิบถามดุๆ จ้องใบหน้าเยาว์วัยที่ห่างแค่คืบ ใกล้กระทั่งเขาเห็นเงาตัวเองเล็กกระจิดเดียวในดวงตาสีนิล

แล้วพลันปราณธรก็ใจเต้นแรง ครางอื้ออึงในใจ ถามตัวเองว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร เป็นไปได้อย่างไรที่ลลิษาจะรักเขาในเมื่อเธอแทบไม่รู้จักเขา อย่าว่าแต่รู้จัก เจอหน้ากันยังไม่ถึงสามครั้งแล้วเธอจะรักเขาได้อย่างไร

ปราณธรถามตัวเองกลับไปกลับมาอย่างตกใจแกมคาดไม่ถึง จ้องไปในดวงตาสีนิลอย่างงงๆ แต่ประจักษ์พยานตรงหน้าทำให้เขาต้องยอมรับความจริง

ลลิษารักเขา แววตาที่เห็นไม่ใช่การเสแสร้ง เขาผ่านผู้หญิงมา

มากพอจึงอ่านสายตาคู่นี้ได้ไม่ยาก แถมเธอไม่ประสีประสาจึงซ่อนความรู้สึกไม่เก่ง เหลือแค่ว่าความรู้สึกที่เห็นจะแค่วูบวาบชั่วครั้งชั่วคราว ไม่ต่างจากการหลงใหลได้ปลื้มดาราสักคน หรือว่าจะเป็นความรู้สึกลึกซึ้งจริงจัง เขายังหาคำตอบไม่ได้

ลลิษาไม่ตอบ แต่ใช้มือทั้งสองข้างกดบ่าเขาเพื่อดันตัวเองขึ้นสูง หน้าอกแตะสัมผัสครูดไปตามแผงอกเปลือยที่เต็มไปด้วยไรขนอ่อนๆ ใต้น้ำ กระทั่งโผล่พ้นเหนือศีรษะเขา ใบหน้าหล่อเหลาแดงจัดด้วยความขัดเขินจากกิริยาแนบชิด ลลิษาจ้องเขาไม่คลาดสายตา ซ่อนความเคอะเขินอย่างมิดชิด

ปราณธรยกมือโอบรัดเอวเธอโดยอัตโนมัติเพื่อช่วยประคอง แววตาเขาฉายคำถาม “แม่ตัวแสบจะทำอะไร” เขากัดฟันถาม

ลลิษาวางศอกทั้งสองข้างลงบนบ่าเขา กวาดตามองทั่วใบหน้าหล่อเหลาปานเทพบุตรอย่างหลงใหลคลั่งไคล้ซึ่งตอนนี้กำลังเงยมองเธอด้วยความรู้สึกฉงนฉงาย จมูกโด่งรับกับริมฝีปากอิ่มได้รูปสวยราวอิสตรี เธอชอบใบหน้าและรูปร่างเขา โดยเฉพาะกล้ามแขนเป็นมัดๆ ที่กำลังโอบรัดรอบกาย

ปราณธรอึ้งกับสายตาลลิษา เขาเลิกคิ้วขึ้นน้อยๆ เชิงถาม เธอกวาดตามองแล้วหยุดที่ปาก ชีพจรลำคอเต้นตุ้บๆ ก่อนกลืนน้ำลาย เขาอึ้งกับกิริยานั้นของเธอ กลั้นหายใจรอคอยโดยไม่รู้ตัว ไม่กี่อึดใจความสงสัยของเขาก็สิ้นสุดลงเมื่อลลิษาก้มหน้าลงมา ริมฝีปากจิ้มลิ้มแตะปากเขาแผ่วเบาจนแนบสนิท ก่อนค่อยๆ เพิ่มแรงกดกระชับจนกลายเป็นการบดขยี้ เขาแหงนหน้ารับจูบเธอ เด็กสาวจงใจทิ้งน้ำหนักทั้งตัวลงมาที่เขาจนเขารู้สึกได้ถึงทรวงอกอวบอัดที่กำลังบดเบียดตัว ปราณธรคราง ยากจะแยกแยะว่าไม่ถูกใจหรือสุขสมกันแน่

อย่างไม่รู้ตัวเขากอดกระชับเอวบางแน่นขึ้น เอวเธอบางและคอดกิ่วจนแขนเขาโอบได้เกือบมิด เขาขยับมือนัวเนียอยู่แถวๆ แก้มก้น

กระโปรงรัดรึงเหนือเอว เปิดโอกาสให้เขาลูบไล้ได้สะดวก เขาสอดมือเข้าไปในกางเกงใน บีบเคล้นแก้มก้นนุ่มเนียนมือ แล้วครางอย่างถูกใจ

“จูบตอบสิคนบ้า” น้ำเสียงลลิษาดุดัน หงุดหงิด

เมื่อเขายังเฉยไม่จูบตอบ เธอก็ใช้ฟันคมๆ งับกลีบปากล่างปราณธรสะดุ้ง

“อ้าปากสิ” ลลิษาสั่งด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด

แม่ตัวดีดุเอาเรื่อง ปราณธรคิดอย่างขำๆ เผยอริมฝีปากให้เล็กน้อย ปลายลิ้นเล็กร้อนๆ จึงสอดเข้ามาเกี่ยวกระหวัดกับลิ้นเขา ปราณธรคราง ลลิษาให้รสชาติหวานล้ำไม่ต่างจากน้ำผึ้งเดือนห้า เขาเผลอบดขยี้ริมฝีปากนุ่มตอบอยู่อึดใจ แต่พอนึกได้ก็ชะงัก รีบดันตัวเองออกห่าง พยายามสะกดกลั้นก่อนที่ทุกอย่างจะเลยเถิด

“ทำไม...” น้ำเสียงเด็กสาวเบาหวิว แววตาผิดหวัง มึนงง ไม่เข้าใจ

ปราณธรกวาดตามองทั่วใบหน้าจิ้มลิ้ม เขาอยากจูบไล่ความผิดหวังออกจากดวงตาคู่สวย แต่ก็ทำไม่ได้ เขาควรหยุดตัวเองตอนที่ยังพอหักห้ามใจได้

ชายหนุ่มลดร่างที่เบาหวิวราววัตถุไร้น้ำหนักลงบนพื้นสระ “ฉันบอกไปแล้ว ฉันไม่พิสมัยเด็กๆ แล้วจูบของเธอแสนจืดชืด ไม่เป็นสับปะรด” พูดพลางวางมือลงบนศีรษะทุย สำทับว่า “รีบขึ้นจากสระแล้วไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า ไปรอฉันที่ห้องรับแขก”

กล่าวจบก็ว่ายน้ำผละห่างจากเด็กสาว ยันตัวเองขึ้นจากสระคว้าผ้าขนหนูบนเก้าอี้นอนอาบแดดมาพันรอบเอวหลวมๆ แล้วเดินเข้าไปในบ้าน ทิ้งลลิษาที่อ้าปากค้างมองตามอย่างไม่เข้าใจไว้ข้างหลัง บอกตัวเองว่าแบบนี้ดีแล้ว ขืนปล่อยตัวเองให้เลยเถิดไปกว่านี้ เขาเป็นได้ทำลายความตั้งใจ ไม่สำเร็จโทษตัวเองก็สำเร็จโทษเด็กสาวกลางสระน้ำนี่ละ

“คนขี้ขลาด” ลลิษาพึมพำแล้วตวัดมือปาดผิวน้ำอย่างขัดใจจนน้ำกระเพื่อมเป็นวงกว้าง แล้วทิ้งตัวนอนหงาย น้ำกระเพื่อมอีกรอบในจังหวะเดียวกับที่ร่างจมลงไปในสระ ก่อนค่อยๆ ลอยขึ้นเหนือผิวน้ำราวกับวัตถุไร้น้ำหนัก เธอใช้ฝ่ามือและปลายเท้าตีน้ำพยุงตัว ตามองท้องฟ้าที่เริ่มสลัว เรื่องอะไรจะขึ้นจากสระ ว่ายน้ำเล่นสบายใจออกแถมรอบสระเต็มไปด้วยไม้ยืนต้นหลบสายตาคนภายนอกได้ดี

คิดถึงวัยเยาว์ เธอชอบว่ายน้ำ สมัยที่ยังอยู่บ้านหลังโตมีสระว่ายน้ำแถมด้วยสปาน้ำวนขนาดใหญ่ไม่ต่างจากที่นี่ แม้จะไม่ใหญ่เท่าแต่ก็สะดวกสบายไม่แพ้กัน

ลลิษารีบปัดความคิดทิ้ง เธอไม่ควรอาลัยอาวรณ์กับอดีตที่ไม่มีวันหวนกลับ ชีวิตต้องเดินไปข้างหน้า แล้วลลิษาก็นึกถึงผู้ชายตัวโตที่เพิ่งผละไป ปราณธรขี้ขลาดหรือเขาไม่สนใจเธอจริงๆ เป็นคำถามที่ชวนสงสัย เพราะเธอไม่เชื่อว่าเขาไม่รับรู้ถึงสัญญาณที่เธอเพียรส่งให้เธอพร้อมขึ้นเตียงกับเขา ทุกที่ทุกเวลาขอแค่เขาบอก แต่เขาไม่ต้องการเขาเมินเฉยกับข้อเสนอเธอ หรือว่าเธอจืดชืดไร้เสน่ห์อย่างที่เขาว่าจริงๆ

ลลิษาหน้ามุ่ย ผ่อนลมหายใจยาวเหยียด ตีน้ำเล่นรอบสระ ไม่รู้เลยว่าตลอดเวลานั้นตกอยู่ในสายตาของใครคนหนึ่ง

ปราณธรแหวกผ้าม่าน มองจากหน้าต่างห้องนอนฟากที่ติดกับสระว่ายน้ำ เห็นลลิษายังคงนอนหงายลอยตัวอยู่กลางสระ เขายกไวน์ขึ้นจิบ มองภาพนั้นเงียบๆ

กระโปรงรัดรึงถึงเอว เชิ้ตบางจ๋อยถลกขึ้นเหนือบราเซียร์ เห็นได้ชัดจากหน้าต่างห้องนอนชั้นสามว่าเธอมีรูปร่างที่ดึงดูดสายตาเพียงไร ผิวขาวผุดผาดอมเลือดฝาดแม้กระทั่งแสงสลัวยามโพล้เพล้ก็ไม่อาจกลบภาพชวนมองนั้นได้ เมื่อกี้เขาเกือบจะคว้าตัวเธอมาบดขยี้ใต้น้ำถ้าไม่ยับยั้งชั่งใจเสียก่อน เขาเป็นได้เสียความตั้งใจแน่ๆ

ลลิษามีเสน่ห์เย้ายวนทางเพศ มีหน้าอกหน้าใจที่ดึงดูดสายตา มีทุกอย่างที่เขาต้องการ อกเอวสะโพกรับกันเหมาะเจาะชนิดที่นางแบบที่เขาเคยขึ้นเตียงด้วยยังต้องอาย ขนาดมองไกลๆ ยังเห็นรูปร่างอรชรอกอวบอิ่มน่าซุกไซ้คลอเคลีย แถมเธอยังเยาว์วัยไร้เดียงสา สดใสไม่ประสีประสา คิดอย่างไรก็แสดงออกตรงๆ เป็นข้อได้เปรียบผู้หญิงทุกคนที่เขาเคยขึ้นเตียงด้วย พวกเธอเหล่านั้นล้วนรอบจัด ขณะที่ลลิษาใสๆ เป็นธรรมชาติ แต่ความไร้เดียงสาของลลิษาก็สร้างปัญหาให้แก่เขาเช่นกัน เขาไม่เคยรับมือกับเด็กวัยรุ่นมาก่อน ไม่เคยเจอเด็กเฮี้ยว แสบสัน ก๋ากั่น ไม่กลัวใครอย่างเธอ แต่ขณะเดียวกันก็สดใสร่าเริงไม่ต่างจากแสงแดดยามเช้า มันเลยทำให้เขาไปไม่เป็น ไม่รู้ว่าจะจัดการและรับมืออย่างไร แล้วปัญหาที่เกิดตามมาคือ เมื่อรู้อยู่เต็มอกว่าเธอเยาว์วัยและไร้เดียงสา ถ้าเขายังคิดจะพาขึ้นเตียงและหาความสุขจากร่างกายสวยๆ นั่น เขาก็คงไม่ต่างจากสัตว์เดรัจฉาน ถึงเธอจะเต็มใจก็เถอะ

ปราณธรผ่อนลมหายใจ ตัดใจผละจากหน้าต่าง เดินเข้าห้องน้ำ เขาต้องการน้ำเย็นจัดเพื่อช่วยคลายความร้อนรุ่มที่เกาะกินหัวใจอยู่ในขณะนี้

ปราณธรพับหนังสือพิมพ์วางบนโต๊ะ ก้มมองนาฬิกาข้อมือ อย่างหงุดหงิด เขามองนาฬิกาเป็นครั้งที่สิบที่ร้อยก็จำไม่ได้แล้วด้วย เวลาผ่านไปจากนาทีเคลื่อนคล้อยเป็นหลายนาที เป็นชั่วโมง และกำลังจะเข้าสู่ชั่วโมงที่สอง แต่ลลิษาก็ยังไม่โผล่หน้ามา เขาอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้ามาเป็นชุดนอนปาจามา สวมชุดคลุมทับ อ่านหนังสือพิมพ์รออยู่ที่ห้องรับแขก ชาเบื้องหน้าหมดไปสามถ้วยแล้ว แต่เธอก็ยังไม่ย้ายก้นสวยๆ มาที่นี่ ปราณธรพ่นลมหายใจพรืดใหญ่ ตัดสินใจเดินไปกดอินเตอร์คอม

“ป้ารำไพเห็นลลิษาบ้างไหมครับ” เขาถามขึ้นทันทีที่ฝ่ายนั้นกดรับ

“เห็นเอาข้าวเข้าไปกินในห้อง เด็กคนนี้เหลือเกินค่ะ ไม่มีมารยาท พ่อแม่ไม่สั่งสอน ไม่สิ...หนูลักษณ์คงอบรมลูกดี แต่อีลูกคงไม่เอาถ่าน ป้าบอกให้นั่งกินในครัวให้เรียบร้อย ไม่ต้องเอาไปกินในห้อง แต่แม่นี่สะบัดตูดเดินเข้าห้องไปเฉย แถมปิดประตูปังใหญ่”

ปราณธรกุมขมับ นวดคลึงไปมา เขากำลังปวดหัว แค่ลำพังเรื่องลลิษา เขาก็ปวดหัวมากพอแล้ว นี่ต้องมาฟังรำไพบ่นอีก แถมบ่นกึ่งฟ้องทุกครั้งที่เขาถามหาลลิษา

“คุณปราณมีอะไรกับเด็กนั่นหรือคะ” ชะรอยรำไพจะรู้ตัวว่าชักบ่นมากไป เลยถามกลับมาเสียงอ่อนๆ

“เธอยังไม่มาหาผม”

“อ้าว...ก็ป้าบอกให้ไปเจอคุณปราณ แหม...เด็กคนนี้นี่เหลือเกินจริงเชียว ป้าบอกว่าคุณปราณรอคุยธุระอยู่ แล้วดู คงโอ้เอ้เถลไถลที่ไหนถึงได้กลับมาตัวเปียกมะล่อกมะแล่ก ป้าถามก็ไม่ยอมตอบ เอาแต่เดินหนีเข้าห้องท่าเดียว ป้าก็ว่าแล้วว่าต้องไปก่อเรื่องมา เดี๋ยวป้าเข้าไปจัดการให้ค่ะ ผู้หลักผู้ใหญ่ถามหาจะห่วงเล่นได้ไง”

“ไม่ต้อง เดี๋ยวผมไปหาเธอเอง ที่ถามป้านี่เพราะอยากให้แน่ใจว่าเธออยู่ที่นั่น”

“มีอะไรป้า” ช่อเอื้อง เด็กรับใช้ถามทันทีที่รำไพวางหู อินเตอร์คอมบนแป้นแล้วทำหน้ายุ่ง แววตาวิตกกังวลแปลกๆ ที่นี่เป็นคฤหาสน์หลังใหญ่ ด้วยเหตุนี้ปราณธรจึงว่าจ้างเด็กรับใช้หลายคนมาช่วยงานบ้าน

“คุณปราณจะมาที่เรือนนี้” รำไพตอบด้วยแววตาครุ่นคิด

“หา!...อะไรนะ คุณปราณนี่นะจะมา” แอบจันทร์เด็กรับใช้

อีกคนอุทาน “ร้อยวันพันปีไม่เคยมา ตั้งแต่หนูมาทำงานที่นี่สามปีเข้าไปแล้ว ไม่เคยเห็นคุณปราณมา” เธอกำลังปอกเปลือกหัวหอมเพื่อเตรียมทำกับข้าววันพรุ่งนี้ เลยนั่งจับเจ่าล้อมวงกันในครัว มีแต่ลลิษาที่ได้รับอภิสิทธิ์ไม่ต้องช่วยงานบ้าน ในกลุ่มเธอจึงไม่มีใครชอบลลิษาสักคน

“นั่นสิ ฉันก็ว่าแปลก” สร้อยระย้าเสริม

ช่อเอื้องถามต่อ “แล้วคุณปราณมาทำไม”

“มาหาลลิษา” รำไพตอบ

“คุย? ตามมาถึงที่นี่นี่นะ ฉันว่าแปลกๆ ไปละ ชักทะแม่งๆ แล้วแม่นั่นก็สวยซะด้วย” หางเสียงช่อเอื้องริษยาอยู่ในที

รำไพไม่ตอบ รู้สึกตงิดๆ ในใจเหมือนกัน นับแต่ลลิษาโผล่มาในบ้านนี้ ปราณธรก็มีท่าทีเปลี่ยนไป จากที่ไม่เคยอยู่ติดบ้านเสาร์-อาทิตย์ก็อยู่ติดบ้าน ไม่เคยมาเรือนคนใช้ก็มา เธอจะคอยจับตาดู ถ้ามีอะไรทะแม่งๆ จะรีบรายงานคุณท่าน ภาวนาขออย่าให้เป็นอย่างที่คิด เพราะไม่อย่างนั้นเธอก็ไม่รู้ว่าปราณธรจะพูดกับลักษณาอย่างไรในปรโลก เพราะสมัยก่อนที่ปราณธรคบหาเป็นแฟนกับลักษณานั้น ทุกคนในบ้านรวมถึงแม่บ้านคนรับใช้รู้กันดีว่าพวกเขารักกันมาก ปราณธรวางแผนจะแต่งงานกับแฟนสาวในทันทีที่รับปริญญา เพียงแต่เกิดเหตุขึ้นเสียก่อนทำให้รักแรกของเขาต้องอับปางลง

ปราณธรในชุดเสื้อยืดกางเกงขาสามส่วนลัดเลาะไปยังเรือนคนใช้ซึ่งอยู่ติดกัน แม้เรือนสองหลังจะมีห้องครัวที่เชื่อมถึงกันได้ แต่เขาชอบเดินนอกบ้านเพื่อสูดอากาศบริสุทธิ์มากกว่า

บ้านเขากินอาณาเขตเกือบยี่สิบไร่ รอบบ้านปลูกไม้ดอกไม้ประดับซึ่งกำลังส่งกลิ่นหอมอบอวล ปราณธรคิดถึงความหลัง หลังพลาดรักจากลักษณา เขาไม่เคยกลับมาเมืองไทย ยกเว้นตอนงานศพ

แม่ และตอนที่พ่อโทร. ตามให้มารับช่วงกิจการต่อ ตอนนั้นเขากำลังคบหาดูใจกับสาวอเมริกัน อยู่ในช่วงข้าวใหม่ปลามัน เลยปฏิเสธอย่างไม่ไยดี เขาขอให้ปิยบุตรกับธราธรรับช่วงกิจการแทน แต่พ่อไม่ยอมอ้างว่าแม่ขอไว้ พ่อทั้งปลอบทั้งขู่ เขาเลยต้องจำยอม แต่ยื่นเงื่อนไขไปว่าขอไม่อยู่บ้านใหญ่ เขาไม่ได้ต่อต้านกับการที่พ่อเอาเด็กรับใช้ทำเมียและอุ้มชูออกนอกหน้าในทันทีที่แม่ตาย เพียงแต่เขาสบายใจที่แยกออกมาใช้ชีวิตข้างนอกลำพังมากกว่า อาจเพราะติดชีวิตสันโดษจากสมัยอยู่อเมริกา พ่อยอมรับเงื่อนไขนี้ได้ นับแต่นั้นมาเขาเลยไม่กลับไปบ้านใหญ่นอกจากเสาร์-อาทิตย์ซึ่งก็นานๆ ครั้ง

"อุ๊ย..."

ปราณธรชะงักเมื่อเกือบชนกับลลิษาที่เดินสวนออกมาในจังหวะที่เขาเข้าไปในเรือนคนใช้ เขาพยุงแขนเธอก่อนปล่อยเป็นอิสระ ได้กลิ่นหอมอ่อนๆ ของแป้งเด็กโชยมาจากตัวเธอ ชายหนุ่มกวาดตามองทั่วตัว เธออยู่ในชุดเอี๊ยมยีน มีกระเป๋าเล็กๆ สะพายเฉียงอย่างที่ดูออกว่าจะออกไปข้างนอก

"จะไปไหน"

"ขึ้นไปหาคุณนั่นแหละ"

ปราณธรเลิกคิ้วเมื่อเธอตอบกลับมาคล่องแคล่ว เขารู้สึกว่าลลิษาเป็นเด็กพลิ้วเก่ง ถ้าจับไม่ได้ ไม่มีวันไล่ทัน "ถ้าไม่ได้ออกไปไหนงั้นไปคุยกันบนบ้าน"

ลลิษากะพริบตา "นี่อย่าบอกนะว่าคุณมาที่นี่เพื่อตามหาหนู"

"เห็นชัดๆ อยู่แล้ว ในเมื่อเธอไม่ขึ้นไปหาฉัน ฉันก็ต้องมาตามเธอ"

"หนูไปหาแล้วนะ จำได้ไหม"

"แล้วฉันก็จำได้ว่า ฉันไล่ให้เธอไปรอที่ห้องรับแขก จำได้ไหม" เขาเลียนคำตอบเด็กสาว

ลลิษานิ่วหน้า “พนันได้เลย เรื่องที่คุณจะคุยต้องสำคัญมากๆ ชนิดคอขาดบาดตายรอพรุ่งนี้เช้าก็ไม่ได้”

“ไม่ต้องมาเหน็บ” ปราณธรเขกศีรษะเด็กสาวไปที

“อะไรเล่า” ลลิษาหน้ามุ่ย คลำศีรษะป้อยๆ

“ฉันอยากคุยตอนไหน ฉันก็จะคุย”

“เผด็จการชะมัด โอเคๆ คุยก็คุย งั้นเราไปคุยกัน จะได้จบๆ”

ปราณธรอึ้งเมื่อลลิษาพูดจบก็ฉวยมือเขาหมับ กึ่งลากกึ่งจูงออกจากเรือนคนใช้ เขาเดินตามแรงจูง มองมือเล็กที่กำลังกุมมือเขา พลันเกิดความรู้สึกอุ่นวาบ ใจเต้นจังหวะแปลกๆ เขาอยากกุมมือตอบ แต่ไม่กล้า